

XXI. ÉVFOLYAM

2. SZÁM

1976. FEBRUÁR

ÁRA: 60 FILLÉR

VILÁG PROLETÁRIJAI, EGYESÜLJETEK!

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

A KV-ÜLÉS NAPIRENDJÉN:

A POSTA V. ÖTÉVES TERVE

A szakszervezetünk kongresszusán megválasztott új központi vezetőség először ülésezett január végén. A 77 tagú testület a Magyar Posta következő öt éves munkáját, az V. ötéves tervet vitatta meg. A napirendhez előzetesen kiküldött írásos javaslatból kitűnik, hogy a következő öt évre rendelkezésre álló 13,7 milliárd forint több mint másfélszerese az elmúlt öt év alatt felhasznált összegnek. Sok mindent kell megoldani ebből, amelynek 81 százaléka fejlesztési célokat szolgál.

Egy pár kiragadott, fontos téma a következő ötéves tervből: Fokozni kell a tömegkommunikációs eszközök fejlesztésének ütemét, fel kell építeni az új solti középhullámú adót, be kell fejezni az interszputnyik földi távközlési állomás építését is. A postai fejlesztés alapelveként mondja ki, hogy a belföldi távbeszélő szolgáltatásnál a hálózat korszerűsítése az elsőrendű, s ez megelőzi a további központbővítéseket. A Posta a fejlesztési összegből nagy részt tervez a munkahelyi érdekvédelmi intézkedésekre, így például a kezelési kiegészítés fokozottabb fejlesztésére.

A következő öt évre szóló tervzetnek külön része foglalkozik a szociális és kulturális ellátás fejlesztésével, amelyre a következő években 445 milliót költ a Magyar Posta. Ennek az összegnek a jó felhasználása hivatott arra, hogy tovább javítsa a postás dolgozók munkakörülményeit, az üzemegészségügy, a szociális és kulturális ellátottság további fokozását. Felépül majd például a budapesti női munkásszállás és kollégium, korszerűsítünk több üdülőt, családok üdülőt létesítünk, s tovább bővítjük az óvodai és bölcsődei férőhelyeket, s a terv szerint felépül majd a postás nyugdíjasok napköziotthona is.

Az írásos javaslatához dr. Buják Konstantin vezérigazgató-helyettes fűzött néhány gondolatot. Hangsúlyozta, hogy a Posta előtt álló feladatok a következő öt évben tovább növekednek. Elemezte a nehézségeket, elmondta, hogy javítani kell a beruházási tevékenységet ahhoz, hogy a sok milliárdos befektetés meg is valósuljon. A fejlesztési források nagy részét a Posta a saját munkájával kell, hogy biztosítsa. És ez egyre nehezebb, mert hisz például az anyagellátás területén sem számolhatunk lényeges javulással. De így van ez a munkaerő-utánpótlással is. A vezérigazgató-helyettes rámutatott, hogy a Postánál az egyik legnagyobb gondot a munkaerő hatékony felhasználása adja. Sorolta jelenlegi hibáikat: hogy több a munkahelyek száma a Postán, mint a munkaerő; a munkaerő kihasználása alacsony hatékonyságú; a rendelkezésre álló munkaerő szakmailag sem mindenhol megfelelő, s végül sokhelyütt hiányzik még a határozott, következetes fellé-

Dr. Buják Konstantin, vezérigazgató-helyettes

pés a munkafegyelem megsértőivel szemben. „El kell érni — mondta —, hogy mindenkinek a munkahelyén végzett munkája legyen a jövőbeliek meghatározásánál a legfőbb követelmény.” Megállapította, hogy javítani kell a Postán az anyagi ösztönzés jelenlegi rendszerén is. Kiemelte a szocialista munkaversenyben rejlő lehetőségeket, s azt, hogy milyen nagy és jelentős ez az erőforrás a gazdasági munkában.

Tanos Lászlóné, szakszervezetünk titkára beszédében a többi közt elmondta, hogy a Postások Szakszervezete is elvégezte a számadást, és a számadás mellett részt vett a jövő tervezésében is. Megállapította, hogy a következő öt évben nem lesz elég változatlanul csak azt folytatni, amit eddig tettünk. A maga területén mindenkinek szereztebben, fegyelmezettebben és hatékonyabban kell végeznie napi feladatait. A szakszervezet termelést segítő tevékenysége az alapja an-

nak, hogy a Posta egyre jobban és magasabb szinten tudjon eleget tenni feladatainak. „Fontos, hogy az éves és a középtávú tervek készítésében azok is részt vegyenek, akik-

Tanos Lászlóné, szakszervezetünk titkára

nek feladatuk lesz a tervek megvalósítása. Lehetőséget és módot kell adni a dolgozók-nak a véleménynyilvánításra és a javaslattevésre is.” A szakszervezetnek mozgósítania kell a hatékonyabb munkavégzésre, a takarékosagra, az üzem- és munkaszervezés fejlesztésére, a munkaverseny színvonalának emelésére. A munkafegyelemről szólva megállapította, hogy sok helyen még éppen a belső szervezőtevékenység az oka a fegyelem lazulásának. A többség becsületesen végezte eddig is a munkáját, az elenyésző kisebbségnél van szükség az erősebb eszközökre.

Beszédében utalt arra, hogy a létszámhiány miatt egyre nő a teher az idősebb, a szakértett dolgozók vállán. A termelést segítő tevékenység mellett nem szabad elfeled-

keznünk az emberről, a postások anyagi és erkölcsi megbecsüléséről, munkakörülményeik és szociális helyzetük állandó javításáról.

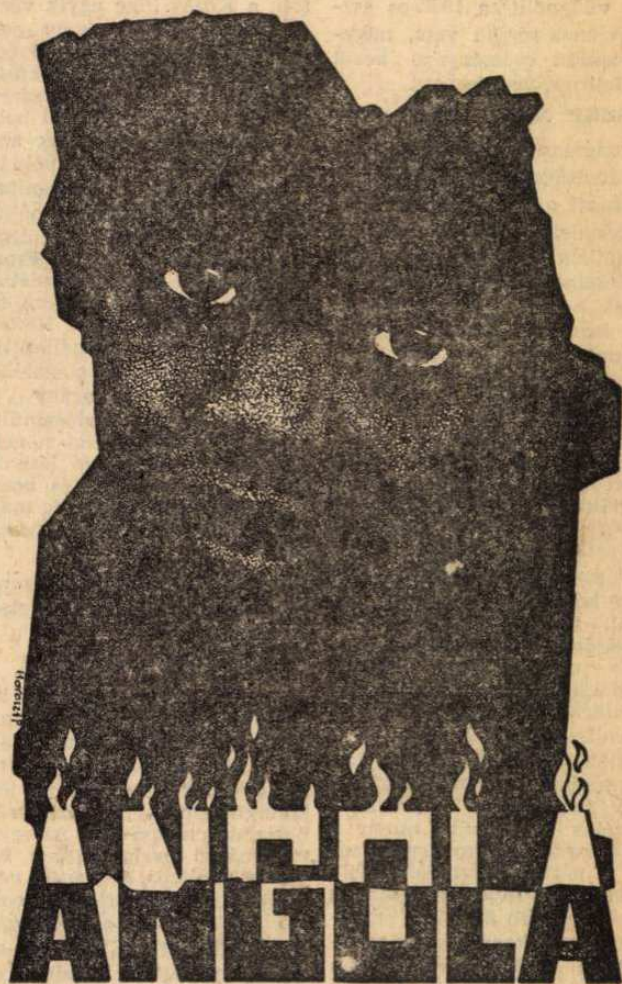
Többen is hozzászóltak a Posta V. ötéves tervjavaslatához. Szabó Géza, sárospataki hivatalvezető elmondta, hogy egyetért a kormány létszámfelveteli zárlatintézkedésével. A postásoknak is hozzá kell járulni azonban ehhez, fokozottabb belső szervezéssel. Mert sok még az adminisztrációs párhuzam a munkáknál, sok nyilvántartást, kimutatást kell vezetni... A hivatalvezetőknek például rengeteg adminisztratív, apró cseprő munkájuk van, amely elvonja őket az érdemi intézkedésektől. Javasolta, hogy hozzanak létre postásintézményi bizottságot, amely tisztázná, megjelölne a belső szervezési lehetőségeket.

Besenyi Miklós, szakszervezetünk főtitkára megállapította, hogy nagyon sok határozat megérte már a végrehajtásra. Határozat intézkedéseket kell tenni például a munkafegyelem, a munkaerő-gazdálkodás, az élők munkahelyi kihasználása terén. Fokozottabb figyelmet kell arra fordítani, hogy a bérfejlesztés jó részét olyan differenciálásra fordítsuk, amely előnyben részesíti a normális munkarendtől eltérő, vagy a nagyobb intenzitású munkakörökben dolgozókat. Fokoztatban kell növelni az alacsony keresetű dolgozók jövedelmét, és meg kell vizsgálni, hogy a vezetők és a dolgozók saját kategóriájukban azonos szinten állnak-e a jövedelmek tekintetében. Meg kell vizsgálni a vasárnapi pótlék megadásának lehetőségeit is. „S mindezeket úgy, hogy a szakmai vezetők is, de elsősorban mi, szakszervezeti vezetők az eddigieknél lényegesen többször menjünk el oda, ahol a munka folyik, többször legyen ott, a különböző területeken, a végrehajtásnál is.”

A kongresszuson megválasztott új Központi Vezetőség tagjai először jöttek össze a testület januári ülésén

Szolidaritás

Ismét fellobbant az agresszió tüze, ezúttal Angolában. Az a nép, amely évtizedeken át vívta harcát a függetlenségért a portugál gyarmatosítók ellen, most az imperialisták által fizetett és uszított zsoldosok tüzétől szenved. Mert úgy látszik, nem volt elég Korea, nem volt elég Vietnam, Kambodzsa, Laosz, Kuba, az imperializmusnak mindig szüksége van tüzfészekre. Az MPLA által vezetett angolai szabadságharcosoknak a belső ellenséggel, a nyugatbarát szakadár szervezetekkel is meg kell küzdeniük.

És ismét a szolidaritás az az erő, amely gátat tud és gátat fog vetni a fellobbantott tűznek, a gyilkosságoknak, az elképesztő szenvedésnek. A világméretű szolidaritási akciókban, az egyre erősödő egységben nagy szerepük van a világ szakszervezeteinek is, amelyek egyre inkább közös platformon állnak a béke és a szolidaritás ügyében. Egyre nagyobb akcióegység bontakozik ki a békéért, és a társadalmi haladásért folytatott harcban. A különböző irányzatokhoz tartozó szakszervezetek kapcsolatai mélyülnek, egyre inkább a közös szempontok, a közös törekvések kerülnek előtérbe. A kollektív szolidaritási akciók immár nemzetközi lettek, új helyzetet teremtenek az enyhülés feltételei között.

A szovjet és a szocialista országokbeli szakszervezetek különösen nagy figyelmet fordítanak a nemzetközi kapcsolatok fejlesztésére, mivel ez az egyik legfontosabb formája a közvetlen részvételnek, az egység és a szolidaritás megszilárdításának a világ munkásmozgalmában. A nemzetközi munkásmozgalmában jelentős szerepet játszanak kapcsolataink az afrikai, valamint a latin-amerikai szakszervezetekkel. Világszerte kibontakozóban van a nemzetközi szakszervezeti egység. Szerke mindenütt egyre többen látják, hogy az erőszaknak, a háborúnak csakis a hatalmas tömegeket mozgósító, egységes fellépés vethet gátat.

Az akcióegység pedig — a többi közt — azon is múlik, hogyan közelednek egymáshoz, hogyan értik meg egymást a különböző irányzatokhoz tartozó nemzetközi szakszervezeti szövetségek. A közös erőfeszítések már eddig is sikerrel jártak az akcióegység erősítésének szempontjából jelentős esemény volt az a sokoldalú chilei szakszervezeti szolidaritási akció, amelyet a Nemzetközi Munkaszervezet keretében hoztak létre. De nagy jelentősége lesz az idén lebonyolításra kerülő II. Európai Szakszervezeti Konferenciának is. Rendszeresen találkoznak a Szakszervezeti Világszövetség és a Munka Világszövetsége vezetői, s e találkozókon megvitatják a szolidaritás és az együttműködés más kérdéseit is, a béke és a biztonság megszilárdítása érdekében.

Balint Ferenc
posta-műszaki főfelügyelő

Látogatás postásházban, postáscsaládoknál

Amíg végiglapozom az elmúlt öt év lakáspolitikai támogatásáról szóló feljegyzéseket, jelentéseket, egyre jobban meggyőződésem, a Posta többet tett azért, hogy dolgozóit lakáshoz juttassa, mint sok más vállalat. Minden lehetőséget megragadott, hogy bekapcsolódhasson egy-egy új lakótelep, vagy társasház építkezésébe. A Posta-vezérigazgatóság és a szakszervezet megbízottai tárgyaltak a tanácsokkal, felkeresték az építéző vállalatokat, szerveztek és terveztek, amíg végül is elérték, hogy az elmúlt öt évben mintegy 1550 postáscsalád költözhetett új lakásba.

Olyan, mint a többi postásház

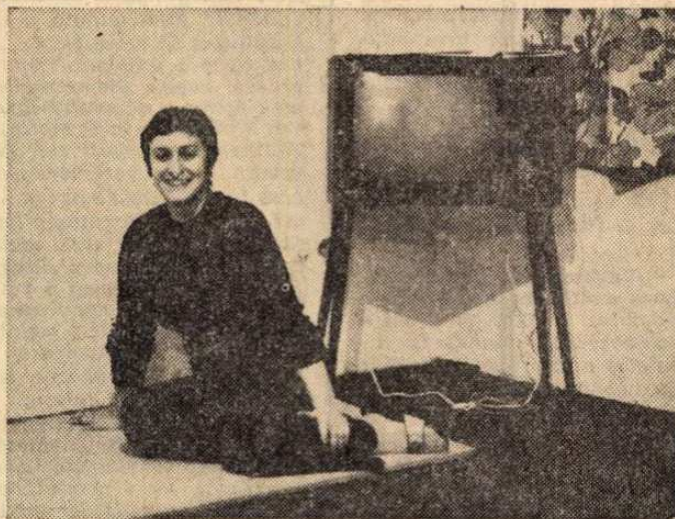
A postásdolgozók vállalati lakáspolitikai támogatása 1969-ben kezdődött. Azóta a fejlesztési és részesedési alapról 3709-en, közel 250 millió forint összegű anyagi támogatást kaptak. Különösen nagy gondot fordítottak a nagycsaládos és a munkásszállományú dolgozók lakásgondjainak a megoldására. A nagycsaládos fizikai dolgozók 25 ezer, az alkalmazotti állományúak pedig 15 ezer forint térítésmentes lakáshoz jutottak, a központi részesedési alapról.

A Posta-vezérigazgatóság Angyalföldön, az Előpatak utcában 40 család részére biztosított lakást, s 120 ezer forint kölcsönt is adott családonként. 1971–72-ben az RTV részére hárommillió forintot utaltak ki a kékestetői adóállomás törzsgárdájának lakáshoz juttatásához. A Fővárosi Tanácstól

Mire beérünk a tágas, szépen berendezett szobába, már ismerem a 41 négyzetméter alapterületű lakás beosztását. A szoba hosszabb oldala szinte végig üvegraklap, hőfűtő fűtőgőny fed. Faltól falig szekrény sor díszíti a rövidebb oldalt, hatalmas szőnyeg, rádió, televízió, ízléses ülőgarnitúra egészíti ki a berendezést.

A szobabútor 30 ezer forintba került, a lakás 240 ezerbe, de nincs adósságom. Csúszkán a Postától kaptam 120 ezer és az OTP-től felvett 50 ezer forint kölcsönt kell törlesztenem. Igaz, nem egyedül takarékoskodtam, a barátom is segített — mutatja be Diósgyőri Károlynét. — Régi barátok vagyunk, 33 éve dolgozunk együtt a Postán. Margitka kislányával élt egy kétszobás lakásban. Egyszer kórházban voltam, meglátogattot, ak-

Cipelte a szőnyegpadlót

Lakás már van, a többi már könnyű...

— Itt, a III. emelet 5-ben is egyedülálló postás lakik, nézzünk be egy pillanatra — javasolja kiserőm, a Postások Szakszervezete központjának munkatársa.

A csöngetésre kipirult arcú, élénk fiatal nő nyit ajtót.

— Krumpit sütök vacsorára — mondja Zakupcszki Kornélia —, én vagyok a legszegényebb ebben a házban. Nekem volt a legkevesebb pénzem.

— Miért mondja ezt?

— Mert látom, ha benézek valamelyik lakásba, hogy milyen szépen berendezték már. Nekem még arra sem jutott, hogy parkettát csináltassak. A szőnyegpadló szerencsére benne volt a költségekben. En vettem meg én cipeltem fel ide a harmadikra... Még az ajtókat, ablakokat is magam rakattam fel... Rengeteget dolgoztam, de nem is hiszem, hogy valaki jobban örülne a lakásának, mint én...

Ez a lakás is akkora, mint az előző, de a beosztása más. Egyszoba-hallos. Fürdőszoba és nagy konyha van benne. Az előszobaszekrény még nincs beépítve, a ruhák polcokon sorakoznak. Sok apró dolog vár javításra: a mosdóban folyik a víz, hiányzik a padlószegély... — Mennyi pénze maradt, amikor beköltözött?

— Egy fillérem sem. A lakás 240 ezer forintba került... Kékestetőn dolgoztam öt évig, kétszemélyes kishivatalban. Ott meg lehetett tanulni „a postát”. Jó iskola volt, olcsón kijötttem, szanatórium épületében voltunk, s 60 ezer forintot gyűjtöttem össze ott öt év alatt. Budapestre tíz évvel ezelőtt jöttem, azóta nem sokat spóroltam... Az albérletért, ahol ketten laktunk, 500 forintot fizettem.

— Most hogyan tud megélni a fizetéséből?

— Kevesebből is kijöttem már... A 70-es postahivatal hírlaposztályán kártonkezelő vagyok. 2900 forintot keresek, 800 forint OTP- és postáskölcsönt törlesztsek havonta. Pontos költségvetést vezetek, beosztottam minden napra, hogy mennyit költöttek. Most már kezdek lazítani... Lakás már van, a többi már könnyű...

Minden vidám és fiatalos ebben a néhány öreg bútorokkal szerényen berendezett kis otthonban. Szinte kéri belőle a sarokban magányosan álló új televízió és előtte a földön, a „szivacs-ágy”.

— Ezt már itt vette? — kérdezem.

— Dehogyan... A tv a szüleim ajándéka.

— Mi csak 80 ezret, meg tizenhatot, és ezernégyezret fizettünk készpénzben — sorolja egyszuszra. — A Postától 120 ezer kamatmentes kölcsönt, az OTP-től szintén 120 ezer forint kölcsönt kaptunk és a három gyerek után az állam 60 ezer forintot elengedett a lakás árából. Eddig szinte mindent adtak nekünk, még a szobabútor is nászajándék.

— Mi lesz ezután?

— Most már önerőből kell megélni. Feleségem 1950 forint gyermekgondozási segélyt és 960 forint családi pótlékot kap, én keresek 2700-at, ez összesen 5600 forint. Még nem tudom, mennyi lesz a kiadásunk, villany-, gázszámlát még nem fizettünk, csak a 860 forint törlesztést. Azért a fizetésünk elfogyott az utolsó fillérig... Pedig takarékoskodunk, nem já-

nunk sehová, nem iszunk, nem dohányzunk...

— És milyen a lakás?

— A fürdőszoba szintje magasabb, mint a küszöb, közepre lefolyót építettek, de a víz kifelé folyik a fürdőszobából... Már előfordult, hogy átázott a szomszéd fal... A javítást nekünk kell megfizetni... A talpasmosdót rosszul szerelték fel, mozog. Többször kértem már a műszaki ellenőrt, hogy nézze meg és javítsák ki... Gyönyörű ez a lakás, keresztül süt rajta a nap. A praktikusan berendezett fürdőszobában oldalán beáramló fény a nagy üvegajtókán át a másik szobát is megvilágítja, amelynek a szemben levő oldala szintén üvegraklappal. Az egyik szoba ablaka az utcára, másik pedig az udvarra néz. A nagy zárt udvar ragyogó játszótérrel ígér a gyerekeknek.

Nem tudták fizetni...

A második emelet 5-ben ismét magányos embert találunk. Szabó Gyula az Erzsébet Távbeszélő Központ géptermi főcsoportvezetője. Negyven beosztottjával a 36 ezer vonalas központ karbantartását végzi. 1945 óta ezen a munkahelyen dolgozik. Új lakását ragyogóan berendezte.

— Nem kérdezem, hogyan osztja be a pénzt, bizonyára elégedett?

— Nem mondhatnám... Eddig Pestújhelyen, egy régi ház szoba-konyhájában éltem, azt eladtam, így tudtam vállalni ezt az építkezést. Minden pénzem ráment. En is várom a fizetésemelést... Ötven éves vagyok, 15 éves korom óta dolgozom a Postán, de a fiatalok hasonló beosztásban ugyanannyit keresnek, mint én...

— Azt mondja, hogy nincs megbecsülve a törzsgárdatag?

— Úgysem írja meg, minek mondjam?... — Azért csak mondja, meg szoktuk írni.

— Ha lehetőség adódik fizetésemelésre, azt úgy osztjuk el, hogy megközelítően egy szinten legyenek a fizetések, de a fiatalnak állandóan emelkedik a pénze. A törzsgárdatagoknak ötévenként emelik a fizetését, de az idősebbek így lemaradnak. 30 éves munkaviszony után kaptam 200 forint fizetésemelést, de csak 1986-ban mehetek nyugdíjba, s addig már semmit nem kapok. Ha eddig adtak, adjanak ezután is... A régi rendszer maradványa a Postán ez az ötévenkénti béremelés, de ha már megőrizték, miért állítják meg 30 évnél...? Erre a lakásra én már a harmadik igénylő voltam, mert ezt a házat 1969-ben kezdték tervezni, de ahogy emelkedtek az építkezési költségek, úgy jöttek rá a postások, hogy nem tudják kifizetni, és sorban lemondtak... Ezt a lakást kétszobásra tervezték, de nem volt rá vevő... Hívjuk át Ágát, ő a lakásszövetkezet elnöke, többet tud erről mondani...

Házépítés — társadalmi munkában

Őszi Ági nem postás, véletlenül került a lakásszövetkezetbe.

— Ez a „véletlen” úgy hozta, hogy a 17 lakásos postásházban már hét lakásban nem postások laknak — mondja. — 1969-ben léptem be ebbe a postai építkezésbe. Tizenhétgyezretartuk a Budapesti Postaigazgatóságtól a ház kivitelezését. Három év múlva megtudtuk, hogy nincs kivitelező, mert a laza szerkezetű talajon háromféle alapozási mód közül a cölöpözés a legolcsóbb, de ezt nem akarták vállalni a kivitelezők. Akkor már kilenc éve éltem albérletben, három és fél éve vártam erre a lakásra, és még csak tervek voltak... Elfogott a türelmetlenség, beementem a Postaigazgatóságra átnéztem a terveket, a lehetőségeket, és megalakítottuk a lakásszövetkezetet, a Posta patronálásával. Megszerveztük az első társadalmi munkát, szétbontottuk az itt levő játszótérrel, kivágtuk a fákat. Ezután kezdődhetett az alapozás, 1973-ban.

Ebben a munkában nagy segítséget adtak a posta-műszakiak, és az egész Postaigazgatóság. Tulajdonképpen ennek a megkezdett munkának az alapján kaptuk meg a „házilag” kivitelezési engedélyt. Áttervezettük a házat 17 lakásosra, megkötöttük az OTP-vel a szerződést és végül 75 vasbeton cölöpre megépítettük a téglalapú épületet. Sok éves huzavona után, másfél évnél rövidebb idő alatt felépült a ház... Három már tavaly augusztusban ideköltöztünk, pedig a hivatalos műszaki átadás csak október 21-én volt, a használatbavételi engedélyre pedig január 7-ig kellett várni. Nyolc egyedülálló, két házaspár, két egygyermekes, négy kétgyermekes és egy háromgyermekes család költözött ide.

Beszélgetés közben, Őszi Ági és Szabó Gyula

val, késő este lett, mire elbúcsúztunk. Több lakásba nem csöngetünk be, nem akartuk zavarni a gyerekeket.

Lakásuknak nagyon örülő emberekkel találkozunk ebben a házban, mégis, valami türelmetlen érzéssel jöttem el.

Ez az érzés erősödik bennem, most is, amikor az új öt éves terv lakáspolitikai programját olvasom. A Posta a következő években még többet akar tenni, a visszafizetett lakáspolitikai kölcsönök ismételt kölcsönzésével még nagyobb összeget kíván az építkezők segítségére fordítani, mint eddig, hiszen még nagyon sok postáscsalád vár új otthonra.

Az oldalt írta:

Szirmai Ria

Sokáig beszélgettünk még Őszi Ágival és Szabó Gyulával.

Három gyerek, kétszoba-összkomfort

— Egyedülálló laknak az egész emeleten? — kérdezem kiserőmet, mert valahogy mást vártam ettől a látogatástól. Családokat, élénk gyerekzajt, otthonok melegét képzeltem el...

— Itt a lépcső melletti lakásban háromgyermekes család lakik.

Zug a mosógép, a tisztításra váró gyermekruhák szétszórva hevernek a fürdőszoba kövén. Apró kislány segít anyukájának a nagymosóban. Szőnyi Jenőné postás, bérelszámoló a HTI-nál, férje a Hajó- és Darugyárban dolgozik. Három kislányuk van. Anikó 8 hónapos, még a járókában topog. A kétféves Anita anyukája ölébe kuporodik beszélgetésünk alatt. A négyéves Edina nincs itthon, a keresztmamájánál van.

— Miért fogtak ilyen nagy vállalkozásba, amikor törvényein szerint minden nagycsaládosnak jár lakás?

— Még tavaly is azt mondták a tanácsnál, hogy két-három évig várnunk kell. Már a harmadik gyerekkel voltam terhes, amikor az angyal földi kerületi tanács lakásügyi osztályán felvilágosítottak: ne gondoljam, hogy ha megszülnöm a harmadik gyereket, azért már másnap lakást kapok... Nem tudtunk várni, édesanyámknál az 51 négyzetméter alapterületű lakás két szobájában nyolcan laktunk...

— Öt éve házasságunk össze — magyarázza a fiatal édesapa —, anyósomék nagyon sokat segítettek. Amíg náluk laktunk, ők tartottak el, olyan áron, hogy apósom nyugdíjas korára elment dolgozni. Még a lakás kifizetésében is segítettek.

— Mekkora ez a lakás?

— Kétszoba-összkomfort, 67 négyzetméter. 400 ezer forintba került.

— Miből tudták kifizetni?

Most már önerőből kell megélni... (Szőnyiék)

Régi barátok vagyunk, 33 éve dolgozunk együtt...

évenként 10–14 OTP-lakáshoz jutottak a közműfejlesztési hozzájárulás ellenében. A Csepeli Tanács és Lakáspolitikai Szövetkezet szervezésében épülő Szentmiklósi úti lakótelepen 19 postáscsalád talált új otthonra. A teljesség igénye nélkül soroltam fel ezeket az adatokat, villanyszerelői bepillantásnak szántam abba a munkába, amit a Posta végez dolgozói gondjainak megoldásáért.

★

A Postások Szakszervezete szervezésében, illetve patronálásával felépült 11 postás társasház közül az egyiket meglátogattam.

Kisgömb utca 17. Egy ház a sok közül, olyan, mint a többi postásház, néhány dologban mégis eltér azoktól. Ebben a házban egyedülálló részére is építettek lakásokat és nemrég, január 7-én kapták meg a boldog tulajdonosok a használatbavételi engedélyt.

Kora este van még, fél hat, az ilyen borús, téli időben már égnek a villanyok. Az új épületekre jellemző szűk lépcsőházban jutunk fel a harmadik emeletre. A fehérre meszelt falak foltosak, néhol kivillog a szürke vakolat (gyors munka lehetett...).

A III. emelet 3-ban, ahová először becsongettünk, már várnak bennünket.

— Úgy vagyok ezzel a lakással, hogy az egész világnak szeretném megmutatni — fogad Kosztolnik Rafalné, és már ki is tárja előttünk a ragyogó fehérre festett ajtókat. — Ötöszobás, innen nyílik a teakonyha, bőven megfelel, ugye kedves... Nagy az élektámla is. A fürdőszobát kék és fehér csempekkal rakták ki, én választottam ezt a színt. Gázbojlert szereltek fel, állandóan folyik a meleg víz... Egyszobás...

kor mondta, hogy többet nem enged vissza albérletbe, költözzék hozzájuk. Ennek már 11 éve, úgy éltem náluk, mint családtag. Most csak látogatónak jött, de ha a kislánya férjhez megy, talán ide költözik.

— Hol dolgoznak?

— A Csekkészároló Hivatalban. Margitka az átutalási osztályon, forgalmi mérleget készít, én meg a hivatal „háziasszonya” vagyok, gondnoksági előadó. A hivatal berendezéseinek beszerzéséről, javításáról és 300 dolgozójának munkájához szükséges eszközökről gondoskodom. Jövőre nyugdíjba mehetnek, de szeretnék tovább dolgozni. A szakszervezetben üdülési feladás voltam, még gondoskodnom kell ott is az utódokról...

— Mivel töltik a szabad idejüket?

— Sokat olvasunk, gyakran járunk színházba. Most meg, örülünk, hogy itthon lehetünk. Naponta meglátogat valaki, olyan kedvesek a kollégák, a régi ismerősök együtt örülnek velünk. November 3-án költöztünk ide, annyi segítségem volt, hogy alig maradt nekem munka. Persze, mire elkészült a ház, nagyon sokat dolgoztunk. Emlékszem, egyszer salakot kellett lehordani, de nem bírtam. Kértem az építő munkásokat, hordják le helyettem, adok 500 forintot, „Nem, az kevés” — válaszolta egyikük. Mit tehettem...? Ígértem hatszázat. „Hatszáz meg egy üveg konyak” — zárta le a vitát egy másik munkás. De nem is ezt akartam mesélni, hanem a legboldogabb névnapomat, az első névnapot, decemberben, amit a saját lakásomban töltöttem... Mert nagy szó, hogy ma egy egyedülálló is lakáshoz juthat...

Kosztolnik Rafalné 54 éves, életében most először fogadhatja saját lakásában a vendégeit.

Népművelő akart lenni...

Egyszerűen berendezett, frissen festett kis szoba a Budapesti Távbeszélő Igazgatóság negyedik emeletén. Ablaka a tetőre nyílik, s hátulnézetben, de jól látható innen az épület homlokzatát díszítő óriási szobor. Patakgy Gizellának nincs ideje a panorámában gyönyörködni, fogalma sincs, mit jelképez a szárnyas férfi — mondja, s hozzátesszi, hogy szégyenli „tájékoztatlanságát”.

A szervezési osztály vezetőjének nem is abban kell tájékozottnak lenni, hogy mi minden látható az ablakból, hanem sokrétű és jelentős munkájában, feladatkörében.

Hogyan jutott el az osztályvezetői beosztásig?

1953-ban kerültem fel Pestre, érettségi után. Kun-szentmártonból. Kicsit jász, kicsit kun vagyok — meséli egy kis büszkeséggel (érdekesebb, szép arca a kun ösökről árulkodik). — Nagypapától tudom, hogy az előzők jászként telepedtek le a Kunságban. Szüleimet korán elvesztettem, s az már gyerekkorban önállóságra nevelt. A tervezgetéseimre visszaemlékezve, még kisiskolás voltam, amikor a kunsági vágytam. A vágyat nem volt nehéz teljesítenem, hisz családi kötelességem szülőfalumhoz nem volt (testvéreim sincsenek), ezért érettségi után azonnal felkerekedtem.

Népművelő könyvtáros szeretett volna lenni. A sors másként akarta.

Ismerősök révén kerültem a Postához, a díjbeszedő hivatalhoz. 1960-ig, tehát hét évig számláztam. Akkor ez a munka még teljesen manuális volt, ma már egészen más körülmények között dolgoznak. Ennek ellenére szívesen csináltam, szerettem ott, és ezt a közönségnek köszönhettem.

Mi következett a díjbeszedő után?

A Tudakozó és Névsorszerkesztő Hivatal. Az vonzott oda, hogy közelebb kerülhettem az emberekhez, az ügyfelekhez. Itt is nagyon szerettem dolgozni. Azóta is tartom velük a kapcsolatot, s örülök, hogy majd az új belvárosi központban szép, új munkahelyük lesz. Mint ember és mint szervező is...

1967-ben „felfedezték” — az igazgatóság elküldte a két éves postaforgalmi tanfolyam nap-pali tagozatára. Akkor került a Budapesti Távbeszélő Igazgatóságra, amikor ezt elvégezte.

Hét éve vagyok — ahogyan azt mi mondjuk — a főrzsben, a szervezésben. Amikor ide kerültem, azonnal elkezdtem az ugyancsak két éves felsőfokú üzemszervezési tanfolyamot, 1971-ben befejeztem, s 1972-ben kineveztek az üzemszervezési csoport vezetőjévé. 1975. január 1-től osztályvezető vagyok. Hét munkatársam van. Fáradságos a szakmánk, folyton tanulni kell, időt igényel — nem keveset —, amíg valaki jó szervezővé válik. Aki azonban az első időszakot átvészeli, megszereti a szakmáját, ragaszkodik hozzá. Szerencsés vagyok, mert ilyen munkatársakkal dolgozom.

Miért nehéz a szervezés? — Mert ahány feladat, annyiféle. Minden szervezési munka más megközelítést igényel, más megoldást kíván, tehát nem lehet rutinból élni. Ez a nehézsége, ugyanakkor a szépsége is.

Múlt évi munkájukból melyiket tartja a legjelentősebbnek?

Talán a hibaelhárító szolgáltatás szervezése volt a legjelentősebb, amely valamilyen távbeszélő üzemet érintett. Mérhető-e már a hatása? Igen, jobbakká a minőség mutatók, az átszervezés kedvezően hatott a munkakörülményekre, ezért a munkahelyi légkörre is. A tárgyi feltételek némelyike még hiányzik, de az intézkedések már folyamatban vannak.

Feladatvezetői gazdasági munkája mellett aktív segítője a szakszervezeti munkának is.

Kezdetűl dolgozom a szakszervezetben. Fél éve voltam a díjbeszedő hivatalban, amikor megválasztottak bizalmi helyettesnek. Azután sokféle funkciót töltöttem be. A legmegtisztelőbbet 1971-ben kaptam, bevalasztották a központi vezetőségbe. Abban az időben az igazgatóságon a nöbizottság vezetője voltam. 1975-ben új megbízatást kaptam, a KV nöbizottságának vagyok a tagja. Így most már, mint instruktor, segítek a budapesti és a hely-

közi távbeszélő igazgatóság nöpolitikai munkáját. Kevesebb az operatív tevékenység, több az elvi útmutató munka, a KV-től kapott instrukciók továbbítása és a nálunk felvetődő kérdések továbbvitele a feladatom. Nagyon erős kapcsolat alakult ki nödolgozóinkkal, hisz 1970-től ISZT-tag-s nöfelölös is voltam.

1975 valamiért nagyon emlékeztet Patakgy Gizella számára...

Valóban, azt hiszem mindig is emlékezni fogok arra a pillanatra, amikor átvettem a Szakszervezeti munkáért kitüntetés arany fokozatát. Már van néhány kitüntetésem, de ez a legbecsebb. Fiatalon, amikor én még csak kezdő társadalmi munkás voltam, mindig nagy csodálattal néztem azokra, akik megkapták ezt a nagy elismerést. Akkor még gondolni sem mertem, hogy egyszer én is elérhetem, hogy én is részesülhetek ilyesmiben.

23 év telt el azóta, hogy álmaival felkerült a fővárosba. Nem bánta meg pályaválasztását? Mi lett a népműveléssel?

Népet művelni nemcsak szépirodalommal lehet. Az általános műveltség fogalomköréhez tartozik a szakmai műveltség is. S ennek bővítésében, elmélyítésében mi is segítünk. Annál többet, minél szélesebbkörűek, közelebbiek az emberi kapcsolataink. Munkatársaimat is arra igyekszem tanítani, hogy tevékenységünknek legjobb talaja a szoros emberi kapcsolat.

Természetesen, a szépirodalmat, a verseket most is ugyanúgy szeretem, mint fiatal koromban. Kell is ez, mert megújulást ad az embernek, a kiegyensúlyozottság fontos feltétele. Persze, hozzá kell tennem, hogy esti szabad időmet meg kell osztanom a szakmai irodalommal, a szervezés területén állandó és nagy a fejlődés, s elmaradni nem szabad. Ha az ember nem tartana lépést az elmélettel, a gyakorlati munka sínylené meg.

Íróasztalán dossziék magasodnak. Az egyikből előhúzza a KV nöbizottságának 1976-os munkatervét. Most kaptam meg — mondja. Gondolom ez lesz a ma esti olvasási programja.

Bánhidai Éva

KÁROKOZÓK

Melyik az elsődleges, a vállalati vagy a népgazdasági érdek? Látszólag a kérdés önmagában naïv. Vitathatatlan, csak egyértelmű lehet a válasz. Am ez nem mindig van így.

A Miskolci Postaigazgatóság területén 1974-ben 79 esetben, 1975-ben már 124 esetben történt légszennyezés, illetve kábelrongálás különböző építőipari vállalatok „jóvoltából”. Mint látható, a számok emelkedést mutatnak, körülbelül 65 százalék a „túlteljesítés” egy év alatt. Lehet, hogy a felfokozott építkezés a kivitelező vállalatok érdeke, vagyis ütemtervüket így módon tudják tartani, csak éppen a népgazdaságnak, az egésznek kárát teszik ezzel. Meddig? A jelek szerint évek óta szinte zavartalanul. Aktuális lenne most már kimondani, hogy eddig! Mert ezután... De szeretném megemlíteni, hogy a IV. ötéves terv időszakában 1 millió 800 ezer forint kárt okoztak, egyetlen igazgatóság területén! De ez a nem csekély összeg valójában ettől sokkal nagyobb... Mert akkor, amikor a markológép „kikapja” és elszaggatja a kábeleket, hiába fizeti meg a vétkes vállalat az okozott kárt. Mert lehet, hogy egy országos érdek, nemzetközi, kereskedelmi megbeszélést szakít meg és kútba esik mondjuk az üzlet. Az állampolgárok nyugtalanítását, rossz társadalmi közérzetét okozza, ha egyszerre telefonjaik elnémulnak. De van a Postának is munkaterve. Minden ilyen rongálás helyreállításakor a termunkáról le kell állni, idő, pénz, teljesítménykiesés lesz belőle. A távhívásba való bekapcsolódás óta ilyen rongálások az egész ország forgalmát, sőt a nemzetközi forgalmat is veszélyeztetik. Ez pedig népgazdasági érdek veszélyeztetése! A példának vett igazgatóság minden próbálkozása, hogy az érdekelte vállalatokkal zöldágra jusson, pusztába kiáltott szó maradt. Januárban meghívtak 36 vállalatot, hogy a rongálások megelőzésének módjait megbeszéljék s eljöttek hatan. Ez mutatja, hogy nincs megfelelő súlya a Postának, a szép szónak. Így nem marad más hátra, mint olyan szankciók alkalmazása, amely elég súlyos a népgazdasági érdek védelmére.

Nem az erőgépen dolgozót kell és szabad felelősségre vonni, hanem azt a vezetőt, aki a munkának kijelöli — anélkül, hogy a Postával konzultálna — a munkaterületet. Majd, ha a vállalatok vezetőinek prémiumát vonják el, és még büntetőjogilag is felelősségre vonják, akkor szűnnek meg ezek a károk. Világos lesz rögtön, hogy mi a fontosabb, a vállalati vagy a népgazdasági érdek... Ismétlem, ha a saját bőrükön tanulják meg. És miután nemcsak egy igazgatóság területére vonatkozik, elszigetelt, hanem az egész országra, a többi igazgatóságra is érvényes jelenség, ezért döntöttem úgy, hogy írásommal „felmelegyek a miniszterhez”.

Mert mindenütt úgy mondják, hogy e téren már csak a legfelsőbb szinten lehet rendet teremteni. Tegyük hát meg végre az illetékesek, mégha a „tárcaközi szférákban” is van ez a szint...!

Hangverseny Veszprémben

Különleges élményt nyújtó hangversenyen voltak a veszprémi postások. Az SZMT-szék háza klubtermében „Hangverseny a hírhözöknek” ajánlással Almási Gyula zenetanár és 12 tanítványa közreműködésével csodálatosan szép produkciót hallgattak meg.

Bartók és Kodály magyar népdalfeldolgozásai mellett orosz népdalokat, Schubert-, Brahms- és Chopin-műveket

hallottak, művészi tolmácsolásban. Zongoraszó, furulyaegyesítés, majd gitár- és harmonikazenekar muzsikájában gyönyörködhetek. Almási Gyula, aki már négy évtizede csak emlékei nyomán idézi a napfényt, tapintással érzékeli a környezetében levő tárgyakat, hangokról ismeri fel barátaikat, tanítványait — nagy gonddal készült a hangversenyre, őszinte tisztelettel adózva a postásoknak.

Hivatásuk a gyermeknevelés

tük fel” az óvodát. De mielőtt mindent elmesélnék, jöjjön, nézzünk körül.

A lépcsőház ablakain élénk színű sárga függönyök. A piros korlátnak hangulata van, s a tágas, világos konyha olyan, mint egy patika. Minden felszerelés ésszerűen és tervszerűen van elhelyezve.

A vezetőnő közben elmondta, hogy az óvoda minden alkalommal, a konyhai személyzettől a buszkísérőig, jó munkatárs, kitűnően képzett emberek.

Az elkülönítő szobába érkezünk, megtudom, hogy eredetileg fehérre volt meszelve. Most egy valóságos mesevilág elevenedik meg a falon. Az óvónők rajzolgatták, festették, azzal a céllal ezt a gyönyörű mesefreskót, hogy eltereljék betegségeikről a gyermekek figyelmét, hogy a szoba jó benyomást keltsen...

Egy másik teremben a legkisebbek éppen tornáztak. — Két és fél évesek, kedvezményekkel vannak itt, de mi igyekszünk őket úgy nevelni, mint a kiscsoportosokat. Állíthatom, hogy ezek a gyerekek már „kész óvodások”.

Figyelem a gyerekeket. Erősek, egészségesek, értelmesek. A torna nem kötelező, de mind ott tolong az óvónőni körül. A szobában élénkpiros gyermekbútorok, és sok-sok játék. A vezetőnő rezzent fel a látványból: „talán menjünk tovább!”

Egy másik teremben éppen uzsonnára készülődnek. Az aranyos kis naposkötény elárulja, hogy ki ma a napos. A „naposság” kitüntetés, és miután csak az egyikkel beszélgetünk — mindig párban vannak —, feláll a másik is, s mondja: „én is a napos”.

Tovább megyünk, a következő szobában polcos szekrény van, s hogy mi minden van itt? Kesztyűből, palackból, cipőfűzőből, rongyból, szíjból, cernából, szalagból, fadarabokból — és ki tudná felsorolni, mimindennél — készített cicák, halak, kutyák, rákok, kacsák sorakoznak.

Ezeket a játékokat, szemléltető eszközöket Dobai Mária óvónő készítette, a többi szobában levőket a másik kolléga. De ez még nem minden — mosolyog a vezetőnő és bevezet a szertárba. De azt már nem from le, hogy ott mit láttam, csak annyit: meseország volt.

A beszélgetést az irodában folytattuk. Megkérdeztem, hogy a kimeríthetetlen ötletek megvalósításához honnan veszik az időt?

Bizony, sokszor többet dolgozunk még most is, hát képzelje el a kezdet kezdetét, amikor 0-ról indultunk! Lelekesek a munkatársaim és nagyon szeretik a gyerekeket. Jó elméleti tudással kezdték el a munkát — mindegyikük az óvónőképző után került ide — és a gyakorlatban eddig eltelt 5 hónap bizonyította, hogy megállják a helyü-

getésbe Janó Borbála óvónő. — Mi rendezhettük be a szobát, ahol dolgozunk, az egyes bútorokat is mi vettük meg. Kevés óvoda van például, ahol lemezjátékot vezethetnek igénybe a foglalkozásoknál. Így az ébressztésnél. Nemcsak és mondom, hanem mindnyájan, hogy nagyon jól érezzük itt magunkat.

Délután mentem az óvodába, így beszélgethettem egy-néhány postás szülővel is. Nem sorolom fel mindannyiuk véleményét, mert csaknem ugyan azt mondták: „Nagyon jó az ellátás, elégedett vagyok...” „Nem hiszem, hogy van még óvoda, amelyik ezt felülmúlja. Örülök, hogy idejár a gyerekek...” „Ha közelebb lenne más óvoda a lakóhelyemhez, akkor is ide hoznám a kislányomat...” (Szik Ferencné, Balogh Imréné, Leskő József.)

Az óvodába időnként benéz a Posta Központi Kábelüzem igazgatója is. Nincs itt különösebb dolga, csak azért jön, hogy megkérdezze:

— Nincs valamire szükségük? Segíthetünk valamiben?

Az üzem patronálja az óvodát. Nemrég például az igazgató vendégül látta a ki-

Kanizsa József:

Nónapi köszöntő

Irodák, üzemek fény-homályában átüt arcotok finom, szép vonása. Percek, órák futó-nap hajában elétek lebenn a múlt látomása.

Emberi szavak tiszta súlyában tiétek a fény. tiétek az ünnep. Szemetek mély-szép varázs-táviról az öröm-titorkait fel-feltűnnek.

Mészáros Gábor:

Együttérzés

Ne sírj kislány! A legény biztos jönni fog, s ezért nem írt.

Ne sírj, anyóka! Katona fia holnap biztos írni fog!

Így szólunk, kézbesítők, mikor táskánk vállunkat húzza, s szóltatunk köszönik meg mindahányan, hogy postások, emberek vagyunk.

Jogi esetek

Ha valaki társadalombiztosítási ellátást jogalap nélkül vett fel, köteles azt visszafizetni abban az esetben, ha erre a kifizetéstől számított harminc, nyugellátás, baleseti nyugaltság és az ezek alapján folyósított családi pótlék esetén a felvételtől számított kilencven napon belül írásban kötelezték.

Fenti határidők elteltével a jogalap nélkül felvett társadalombiztosítási ellátás csak attól követhető vissza, akinek az ellátás felvétele felróható. (Például az a személy, aki az ellátás felvételkor tudta, illetve tudnia kellett, hogy az a társadalombiztosítási ellátás neki nem jár, stb.)

Abban az esetben, ha az ellátás jogalap nélküli felvételéről a munkáltatót és az ellátásban részesültot is felelősség terheli, a jogalap nélküli felvett ellátást közhatalmas arányában, kötelesek megtéríteni, illetve visszafizetni. Amennyiben a közhatalmas arány nem állapítható meg, a felelősök egyenlő arányban kötelesek a visszafizetésre.

A munkáltatót terheli a visszafizetési kötelezettség, ha az ellátás jogalap nélküli felvétele anélkül, hogy a visszafizetési kötelezettségének eleget tett volna, meghal, (tehát az örököst visszafizetési kötelezettség nem terheli.)

A társadalombiztosítási szerv a társadalombiztosításról szóló 1975. évi II. sz. törvényen alapuló kötelezettséget 6 év alatt, ha pedig a követelésre alapot adó magatartás büntetendő, 10 éven belül is érvényesítheti, addig, amíg a Büntető Törvénykönyv szerint a büntetőség el nem esik. Ez az 6 éves (illetve 10 éven túli) elévülési határidő a társadalombiztosítási szervre vonatkozik!

A jogalap nélküli felvett táppénzt, baleseti táppénzt elsősorban táppénzből (baleseti táppénzből), a családi pótlékot pedig elsősorban a családi pótlékból kell levonni. A levonás nem haladhatja meg a táppénzt, a családi pótlékot, hárminchárom százalékát.

A jogalap nélküli felvett nyugellátást, baleseti nyugellátást elsősorban a nyugellátásból, baleseti nyugellátásból kell levonni. A levonás ebben az esetben az ellátás ötven százalékáig terjedhet, azt azonban nem haladhatja meg. A jogalap nélküli felvett terheségi, gyermekági segélyt a keresetből kell levonni.

A levonást mindig csak a visszafizetésre kötelező határozat jogerőre emelkedése után lehet megkezdeni, mert a határozat ellen fellebbezés lehet benyújtani. (15 napon belül a helyi szakszervezet társadalombiztosítási tanácsához.)

A társadalombiztosítási ellátás visszafizetése, a nem jogi személyt (dolgozó, nyugdíjas, stb.) terhelő megterítés címén megállapított összeget méltányos esetben mérsékelni lehet, vagy el is lehet engedni. Miután a jogszabály nem tartalmaz felsorolást a tekintetben, hogy mi tekinthető méltányos esetben, minden olyan körülményre hivatkozni lehet, ami általában méltányosságra tarthat számot. (Például szociális helyzet.)

A méltányosság gyakorlására a nem jogi személyt terhelő megterítés összege vonatkozásában a társadalombiztosítási főigazgatóság vezetője, az ellátás jogalap nélküli felvétele miatt visszafizetési kötelezettséget előírt tartozás összege tekintetében pedig a társadalombiztosítási bizottság jogosult.

Dr. Ferenc Györgyi

Látogatás a Helyközi Távbeszélő Igazgatóságon

A fiatalokért

Horváth Józsefné, a Szakszervezeti Tanács Ifjúsági Bizottságának vezetője beszélgetésünk során hangsúlyozta, hogy folyamatosan kívánják továbbra is tájékoztatni a szakszervezeti tanácsot és az igazgatóság vezetőit a fiatalok politikai, gazdasági, szociális és kulturális igényeiről, helyzetéről, hogy ennek birtokában megfelelő döntéseket hozhassanak, amelyek az ifjúságpolitikai irányelveknek megfelelnek.

Néhány konkrétumot is említett az elkövetkezendő öt év feladatai közül.

— Részt kívánunk venni az 1976–80. évre szóló kollektív szerződés-tervezet vitájában. Segíteni kívánjuk a szocialista

brigádok és egyéni munkaverseny-mozgalmak fejlesztését az ötéves terv gazdasági célkitűzéseinek megvalósítása érdekében. Elő kívánjuk készíteni megfelelően az ifjúsági parlamentet, ennek érdekében tüzetesen vizsgáljuk a fiatalok szociális helyzetét, vetélkedőket, konzultációkat szervezünk, igyekszünk segíteni a fiatalok munkahelyi beilleszkedésén stb...

— Röviden fogalmazva ezek azok a feladatok, melyeknek érdekében igyekszünk mindennapi munkánkat következetesen végezni, mert ez az alapvető feltétele annak, hogy a tervezett eredményeket elérhessük.

HŰSÉG

A szegedi góciüzem kiskun-félegyházi üzeméről sok minden elmondható, csak az nem, hogy vándorol a munkaerő. Miért is tennék, amikor olyan példák állnak előttük, akik éppen az ellenkezőt, a hűséget, a munkahelyhez való ragaszkodást inspirálják. Az üzem jelenlegi vezetője Mustó József is immár négy évtizede itt, ezen az állomáson dolgozik.

Ahogy az elődök egy életre fogadtak hűséget munkájuknak, ugyan így indulnak a fiatalok is, akik már Mustó József keze alatt, irányításával tanulták a szakmát. Itt, ezen az állomáson érkekelhet bárki, aki ide látogat, hogy nem a munka milyensége, hanem annak szeretete teszi hivatássá azt, amit az ember a mindennapjaiban végez.

Szeretik, bíznak benne

Ha a Helyközi Távbeszélő Igazgatóság Szakszervezeti Tanácsának titkárát kell jellemezni, akkor elsősorban azzal kezdem, hogy az MSZMP KB a vezetőkre vonatkozó káderpolitika hármaskörvetelményeinek megfelel. Ezt a kedves, közvetlen, fiatal asszonyt, Zachár Gyözőnét, mindenütt, amerre jártunk, szeretik a szaktársak, és bizalommal fordulnak hozzá minden problémájukkal.

Tevékenységéről szólva először ismertette azt a sajátos területi felosztást, amelyet az igazgatóság jellege tesz szükségessé. A 19 alapszervezetük közül 15 vidéken, az ország különböző részén helyezkedik el. Ez határozza meg munkamódszerüket. Ilyen körülmények mellett biztosítani a tagság folyamatos tájékoztatását, a vezető testületek állásfoglalásának közvetítését, az azokból eredő konkrét feladatokat, nem könnyű feladat. Ennek megfelelően instruktori hálózatot hoztak létre, amely ugyan múlttal még nem rendelkezik, de a jelek szerint eredményes lesz.

A 35 tagú ISZT-n belül dolgozó 9 fős szb tagjai vesznek részt az alapszervezeti testületi üléseken, s a tanács mellett működő munkabizottságok aktívai együtt segítik az alapszervezetek munkáját.

Fontos feladatnak tekintik a régi és az újonnan választott tisztségviselők megfelelő felkészítését. Különös figyelmet fordítanak azokra, akik először végeznek valamiféle funkciót. A szakszervezeti oktatási intézmények és a Postások Szakszervezete által rendezett tanfolyamokon kívül a szakszervezők és a párt segítségével a tisztségviselőket soron kívül egyhetes bontakozás továbbképzésben részesítik, ahol a határozatok, munkamódszerek és munkastílusbeli instrukciókon kívül a legszükségesebb közgazdasági ismeretek elsajátítását is lehetővé teszik. A termelést segítő tevékenységeiről a következőket mondotta Zachár Gyözőné:

— A következő időszak feladatai között szerepel az igazgatóság terveiben megfogalmazottak végrehajtása, a munkafegyelem megszil-

lárdítása és ez nemcsak a forgalmi és műszaki területen dolgozókra vonatkozóan elengedhetetlen. A mindennapi élet tőlünk is azt követeli, hogy még pontosabban hajtsuk végre a rendelkezéseket és határozatokat, ügyeljünk a Kollektív Szerződés és Függelékben vállaltak teljesítésére.

— Közel 2000 tagunk több mint 60 százaléka nődolgozó, a 30 éven aluliak aránya 32 százalék. A jövőben még tüzetesebben vizsgáljuk a nőpolitikai és ifjúságpolitikai határozatok végrehajtását, a munkások helyzetét, s a felmérések alapján további lépéseket kívánunk tenni érdekükben.

Állandó fejlődés

A Helyközi Távbeszélő Igazgatóság ceglédi üzemében Gracza Dénes üzemeművelővel és Mészáros János szb-titkárral beszélgettünk tevékenységükről.

Elmondták, hogy a ceglédi góciüzemhez három állomás, Kiskőrös, Kecskemét, Cegléd, tartozik, tehát ezeknek a területeknek és a rajtuk áthaladó vonalak összességének üzemvitelét biztosítják. Feladatuk, hogy a nemzetközi és a helyközi hírhálózat zavartalan működését szüntelen tartásuk, és állandóan igyekezzenek javítani. Ők végzik a műszaki megelőzést, a méréseket, a zavarelhárítást, stb. feladatait.

A régi, hagyományos kábelhálózat mellett ma már megtaláljuk itt a pillanatnyi legkorszerűbb és 100 százalékos üzembiztonságot nyújtó koaxiális gerincirányít is — 1970 óta — ami 960 távbeszélő, illetve még több táviróösszeköttetést tud biztosítani. A jelenleg üzemeltetett kábelhálózat közül ez az a legkorszerűbb. Két jelentős vonzata van. Első az üzembiztonság, a második, hogy a fenntartóktól ugyan magasabb szintű tudást követel, de ugyanakkor a hagyományos munkával szemben könnyíti a tevékenységet. Itt kell elmondanunk, hogy a magasabb szintű követelményeknek olyan módon tudtak

eleget tenni a ceglédiek, hogy dolgozóik 99 százaléka saját nevelésű, s azt is, hogy az elmúlt másfél évtized alatt olyan fiatalítást hajtottak végre, melynek következtében dolgozóik átlagéletkora mintegy 35 év. Jelentős szerepe volt ebben a törzsgárdának, amely szeretettel támogatta a fiatalabb szaktársakat. Előrelátásukra jellemző, hogy már a 60-as évek végén gondoskodtak arról, hogy megfelelő személyzet álljon a rendelkezésre a koaxiális hálózat üzemviteléhez. Ugyanennek érdekében az idei évben szocialista szerződést kötöttek a területükön áthaladó kábelirány egységes üzemvitelének és hibaelhárításának biztosítására. Ebben a szerződésben a szegedi, szolnoki és a ceglédi góciüzemek brigádjai vesznek részt.

Az előbbieken már említett 960 csatornás korszerű berendezés nem képes arra, hogy a fokozódó igényeket kielégítse. Szükségessé vált, hogy a gerincirányon 2700 csatornás bővítést hajtsanak végre. Ebben jelentős munkát vállalt az egész ceglédi kollektíva, az üzemeművelők vezetésével. A munka már az elmúlt évben megkezdődött. Ha valami váratlan akadály nem jön közbe, a közeljövőben befejeződik a bővítés.

A ceglédiek nem fog mulni.

Helyiséggondok Kecskeméten

A Helyközi Távbeszélő Igazgatóság Hálózatfenntartó Üzemének V. számú kecskeméti üzemegységét a látogató nehezen találja meg abban a városzéli kis magánházban, melyet bérelnék. Területük a Cegléd, Szolnok, Dunaföldvár és Biharkeresztes között elhelyezkedő térség. A kábelkilométer-hossza mintegy 1200. Ennek az ellenőrzése, a tervszerű megelőző karbantartás, az esetleges hiányok pótlása, a kábelek elektromos állapotának vizsgálata, illetve azonos szinten tartása tartozik tevékenységeik közé. Ügyeletük közvetíti a területen előforduló hibát, s azonnal útrakelnek, hogy minél előbb elhárítsák azt. Mindezt 14 személy végzi, akik közül 12-en látják el az operatív teendőket. Munkájuk jellem-

zője, hogy a zavaridő állandóan csökken.

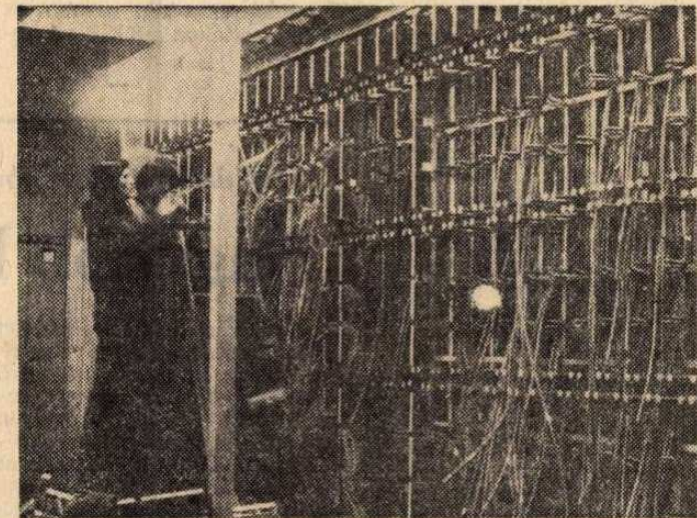
A magánházban bérelt helyiségek kicsinyek. A területről beérkező dolgozók öltözője, étkezője, tartózkodó helye egyetlen kisméretű szoba, ahol a tisztálkodást csupán egy lavór

biztosítja. S kérdés, hogy a ház tulajdonosa meghosszabbítja-e a szerződést. Ez a kollektíva megérdemelné, hogy végre megfelelő, kulturált környezetben étkezzen, tisztálkodjék, dolgozzék!

Korszerű gócközpont

Kriván Mihály a szegedi gócközpont vezetője 1956 óta. Gyengeáramú mérnök, abból a fajtából, akit a beosztottjai nemcsak az elméleti tudásáért tisztelnek, de azért is, mert gyakorlatban is meg tudja

energiaigénye, szolgáltatása viszont több. Ez rendkívül fontos, mivel ez az állomás, Magyarország déli kilépő állomása, amelyen keresztül az egész Balkánnal, Jugoszláviával, Törökországgal stb... bonyolódik a forgalom. Javul a beszéd ért-

Folynak a belső szerelési munkák a szegedi góciüzemnél

mutatni, el tudja végezni, amit kér. Beszélgetésünk rendkívül optimista hangnemben kezdődött. Az új góciállomás helyiségeit szemlélve a modern postaműszaki épület ötödik emeletén már megértettem, hogy minden oka megvan erre, hiszen, mint a kérdésemmre válaszolva elmondotta, az év végén üzembe helyezik a berendezéseket.

— Milyen különbséget jelentenek ezek a korszerű berendezések?

— Jelenleg régi típusú elektroncsöves berendezések üzemelnek. Az új állomást a legkorszerűbb tranzistoros berendezések jellemzik majd, amelyek megfelelnek a korszerű műszaki követelményeknek. Ezeknek ugyanakkor kisebb az

hetősége, jobb lesz a hang minősége, ugyanakkor ez az új központ jelentős áramkörbővülést is biztosít, amely lehetővé teszi a jövő egyre fokozódó távvalasztási igényeinek kielégítését.

A munkát, a megnövekedett feladatok ellátását azonos létszámú személyzet végzi. Ez csak úgy volt lehetséges, hogy valamennyien vállalták a továbbképzést, hogy megszerezzék a megfelelő képesítést.

A szegedi gócközpont lesz az ország legmodernebb ilyen jellegű állomása, amelynek nemcsak a vezetők, beosztottak örülnek, de az egész város is, mert megkönnyíti majd a jelenleg még körülményes interurbán-beszélgetések lebonyolítását.

Először a Posta történetében

Amilyen kiváló szakember Szarvas Sándor, a HTI igazgatója, olyan „nehéz” riportalány, ha arról van szó, hogy az igazgatóság eredményéről nyilatkozzék. Nem szívesen dicsekszik, pedig van mivel.

— A HTI feladata — kezdte ismertetőjét Szarvas Sándor — az országon átmenő és létező bel- és külföldi vezetékes gerinchálózat építése, üzemeltetése. Fontos, hogy a belföldi gerinchálózatot is úgy kell üzemeltetnünk, hogy maradéktalanul betartsuk a szigorú nemzetközi előírásokat, hiszen a Magyar Posta

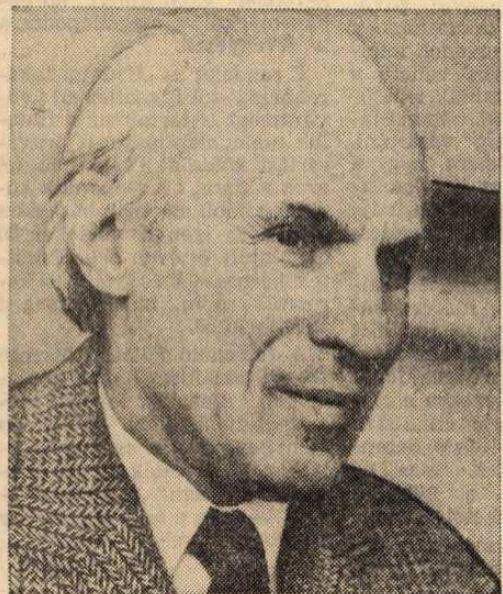
hálózata szerves része mind Európa, mind a világ távközlési hálózatának.

Mindezt a tevékenységet 2000 ember végzi. Ez a relatív kis létszám megköveteli a magas szintű képzettséget, a rendkívül jó munkahelyi morált, a jó kollektív szellemet. Igazgatóságunk 14 góckörzetet irányít. Állóeszközaink értéke 2,5 milliárd forint. Az V. ötéves tervben a IV. tervidőszakhoz hasonlóan 1 milliárd 300 millió forint lesz a beruházásokra, fejlesztésekre fordítandó összeg. Ez adja az anyagi alapját annak, hogy a meglévő hálózatok és rendszerek üzemeltetésének színvonalát emelni tudjuk.

— Az anyagi feltételek biztosításán túl a fejlesztés, a szerelés gondjait zömmel a meglévő állománnyal kell megoldanunk. Ezt egyrészt úgy kívánjuk biztosítani, hogy a kezelő személyzet munkáját tovább javítsuk, gondoskodunk a fegyelem szilárdításáról, igyekszünk dolgozóinkat szakmai képzéssel egyöntetűen alkalmassá tenni arra, hogy egységesen tudják kezelni mind a régi, mind az új berendezéseket.

— Túl a minőség javításán, el kell mondanom, hogy a IV. ötéves terv időszakában a nemzetközi célt szolgáló szolgáltatásainkat sikerült nyereségesé tenni, s ez a tény először fordult elő a Magyar Posta történetében. Ezt a nyereséget a következő tervidőszakban növelni kívánjuk.

— Röviden talán ennyit, s most néhány szót arról, ami legalább olyan fontos, mint az elmondottak. Kell, hogy legyen időnk mindezek mellett arra is, hogy dolgozóinkkal emberi szót válthassunk, nemcsak azzal a céllal, hogy munkánkat javítsuk, hanem azért, hogy megismerjük egymás mindennapi életét, megosszuk egymással gondjainkat, örömeinket.

Nőpolitika a gyakorlatban

Kalapos Ferencnével, a HTI szakszervezeti bizottsága nőbizottságának vezetőjével arról beszélgettünk, hogyan valósulnak meg náluk a postások X. kongresszusának és az MSZMP XI. kongresszusának határozatai a gyakorlatban.

— Elsősorban a kulturális és műveltségi szint emelését tűztük ki célul. Törvényszünk arra, hogy aki még nem rendelkezik a 8 általános végzettséggel, ezt megszeresse. Segítjük a kihelyezett postaforgalmi technikum hallgatóit, hogy eredményesen végezzék tanulmányaikat, ennek érdekében rendszeresen korrepetáljuk őket. Az 1977–78-as oktatási években kihelyezett gimnázium beindítását tervezzük. Szeretnénk, ha minél több nődolgozónk szerezne meg a szakmunkás-képesítést. Mindennek érdekében növelelőseink részére továbbképző tanfolyamot szervezünk. Megindítjuk a Nők Fórumát. Nagy figyelmet fordítunk az egyenlő bér érvényesítésének elvére, különös tekintettel vidéki területeinkre. Ugyanezt tesszük a kinttiek arányának alakulásával is. Szorosabbá tesszük a GYES-en levő édesanyjakkal a kapcsolatot, javaslatot teszünk arra, hogy a több szabad időt kihasználva, segédtsízt, tisztító tanfolyamot, vagy középiskolát végezhesse. A nyári szünet egy bizonyos időszakára gyermekfelügyeletet kívánunk biztosítani, hogy az édesanyjak nyugodtan dolgozhassanak.

Folytathatnám még, hiszen rengeteg a tennivalónk, de azt hiszem, ha ennyit mondtunk és ezt meg is tesszük, s valóra váltjuk az nem is olyan kevés.

Az oldalt írta:

Mátffy Zoltán

Nem így képzeljük el a mosoly-szolgáltatást...

Fiatalok — egymás között

A zuglói KISZ-házban tartották meg a Posta Alközponti üzem KISZ-esei „Ifjúsági konferenciájukat”. Néhány órára ellátogattunk közéjük, hogy az ott elhangzottokról, problémákról, törekvéseikről beszéljünk. A konferenciát Nagy Ferenc KISZ-titkár nyitotta meg. Üdvözölte a megjelenteket, külön üdvözölte a gazdasági, műszaki vezetőket, a Távbeszélő Igazgatóság ifjúsági bizottság vezetőjét, valamint a TIG szakszervezeti tanácsának titkárát, Szarka Györgyöt. A vezetés nevében Csizsér Balázs üzemvezető arról beszélt, hogy a fiatalok munkaterülete rendkívül változó, ebből következően a munkakörülmények is, így a problémák sokféle területről, más-más módon jelentkeztek. Ahhoz, hogy az üzem a gondokon segíteni tudjon, kérte a fiatalok segítségét, javaslatát.

Moravec Márta, a Szakszervezeti Tanács Ifjúsági Bizottságának vezetője rendkívül alaposan, részletesen ismertette az Ifjúsági Törvényt, hangsúlyozva az erre kiadott 31/1973-as vezérigazgatói utasítást. Beszélt arról, hogy 0-5 éves munkaviszonyban álló, pályakezdő, az üzem fiataljainak 90 százaléka, és megállapította, hogy ezek közül sokan nem ismerik a kollektív szerződést. (E jogos szomorúságot én azzal szomorítanám tovább, hogy az részben a KISZ-vezetők munkájának hiányossága és nem az ifik nemtörődömségén szomorodnék, hanem...). Az önkritika is egyik erősségünk lehetne. Mert tudtommal a kollektív szerződés ott található minden nagy hivatalban, üzemben.) Moravec Márta felhívta a konferencia résztvevőinek a figyelmét, hogy a jelenlegi munkájuk előkészület a rövidesen aktuális ifjúsági parlamentre.

Szigel László, az Alközponti Üzem szb ifjúsági felelőse ismertette a múlt év feladatainak teljesítését. Beszámolt az oktatás, tanulás területén elért sikerekről, majd bejelentette, hogy az igazgatóságról egy munkásiatalt vettek fel a Műszaki Egyetem villamosmérnöki karára.

Büszké lehetünk erre — hangsúlyozta —, hiszen az egész Posta összesen három helyet kapott az egyetemen.

Bejelentette, hogy felmerést végeztek és a jelenlevők fizetését vizsgálva megállapította, hogy az átlagkeresetük havi 2580 forint. Ez nem kis összeg. (A hallgatóság soraiban élénk suttogás kezdődött.) Beszélt arról is, hogy a Csengeri utcai TIG Ifjúsági Klubot nem látogatják, nem is ismerik a fiatalok. Ez vajon kinek a mulasztása, jutott az eszembe, miközben Szarka György szb-titkár emelkedett szólásra.

Felszólalását általános tetőzés kísérte, ahogyan röviden, a lényegre szorítva és mégis nagyon színesen beszélgetett

nem oktatott — a jelenlevőkkel. Az volt az érzésem, hogy legszívesebben a hallgatóság között sétálva, hol itt, hol ott megállva egy-egy ifinél, mondta volna el, hogy az igazgatóságon ezren felül dolgoznak fiatalok, az üzemi demokrácia egyenlő a dolgozók aktív részvételével a vezetésben. Ennek egyik formája például az ifjúsági fórum, konferencia is. A lehetőségekkel (csupa nagybetűvel) élni kell!!! Ez a konferencia az Alközponti Üzem kezdeményezésére jött létre, és ide eljöttek, mint meghívottak a többi üzemek KISZ-titkárai is, tapasztalatcserére. Nagyon célszerű lenne — mondotta —, ha a többi üzem fiataljaival rendszeres találkozásként, közös programokat szerveznének. Felajánlotta, hogy a szakszervezet anyagilag is segíti akár az egy-két napos ifjúsági ismerkedési táborozást is a különböző üzemek KISZ-esinek részvételével. Ezután az Ifjúsági Törvényről szóló 20 perces filmet vetítették, majd elkezdődött a csoportos megbeszélés.

A sajtó képviselője a munkásiatalt megbeszélését hallgatta és az ott elhangzottakat jegyezte figyelemmel. Egy fiatal szakmunkás az ipari tanulók gyakorlati képzéséről beszélt. Tapasztalata szerint a tanulók részt vesznek az alközpontok felállításában, véneknak utána kábelhúzás következik, s ezzel kimerül a „képzésük”. (Általános helyeslés minden irányból.)

A probléma a fiatalok és idős szakmunkások közti „hangviszony”. A fiatalok úgy látják, hogy az idősök sokszor gorombák, kötekednek, majd, ha a válasz nem valami fület melegítő, rohannak a „főnökségre” panaszkodni.

Ha hozzám normálisan szólnak, akkor... (óriási derűltetés). — (Úgy látszik, egyike lehet a bepanaszoltaknak.) Megegyeznek, hogy egymás iránti kölcsönös tiszteltetés lehet a gyógyír. Szólásra jelentkezik az idősebb ifi, gondolom csoportvezető. Szerinte a durvaságra akkor kerül sor, mikor már néhányszor eredménytelenül próbálkozik, mikor már „penészes” a kábel. „Van, aki érzékeny” — érkezik a válasz...

Panaszolja az egyik műszerez, hogy olyan alközpontba küldték ki, amelyen gépet még soha sem látott, mint ott, hogyan tudja akkor azt megjavítani? Majd ismét fellángolt a „véső és a kalapács habórú”. A vésőt, kalapácsot mindenkinek meg kell ismerni, érvel az egyik vezető szakmunkás, de másból is áll a szakma, érvel a többség. Megegyeznek, hogy a tanulókat olyan szakemberek mellé kell beosztani, ahol megismerik, megtanulják a szakmát.

Észrevételeiteket, javaslatokat el szokták rendszeresen mondani? — teszi fel a kérdést Nagy Ferenc.

Nem tudjuk, ki az ifjúsági

gi felelős — hangzik kórusban!

Egy hang: Hát Szigel, aki azt mondta, hogy 2580 forint az átlagunk...

Egy másik hang: A decemberi fizetést vette alapul! Decememberben, amikor mindenféle pluszpénz van, ez nem reális! És különben is, egy hónap, abból nem lehet átlagot számítani.

— En, mikor a Krisztinában tanultam, egyszer odajött, megkérdezte, mit tanultunk három év alatt? Semmit, mondtuk, illetve kerítést csináltunk, hegesztettünk, betonoztunk, úgy, hogy segédmunkási oklevelet kaphatunk.

— Beszéljünk az anyagellátásról — mondja a vitavezető. — Hüha — zengik egyöntetűen.

— A szerszámok — a szereplőknek — a raktárban levők, semmire sem jók. Itt van például a fűrőgép. Két hónapig dolgozik, 40 lyuk után használhatatlan, utána 10 hónapig javíthat. Kábelhúzó sincs. Pedig nem is kell a svéd, lehetne házilias is készíteni. Késsel vágva 15-ször, 20-szor annyi időt vesz igénybe. Ez talán gazdaságos? Vagy a varrótól? Az sincs. Egymástól lopkodják el.

— De hát ez a termelési értekezlet témája — szögezi le Nagy Ferenc. — Ott elmondattok ezeket?

— El bizony, és ott megmagyarázták, hogy miért nincs. — Mit tehet a KISZ? Merül fel a kérdés. — Tenni fogunk! Az itt elhangzottakat az illetékeseknek eljuttatjuk, és egy kibővített KISZ-gyűlésen fogunk mindenre választ adni — zárja a csoportértekezlet Nagy Ferenc.

Mi is, a felszólalókkal együtt érdeklődéssel várjuk, milyen eredményesen tud segíteni az elhangzottakon a KISZ-szervezet.

— Sch —

Vörös rekviem

Egy ember a halálra készül. Egészséges, fiatal férfi, aki rövid, de eseménydús életében soha nem az önmaga érdekeit nézte, hanem mindig a másokét. Azokét, akik az árnyékban élnek.

Felrobbantotta a biatorbágyi viaduktot egy Matuska Szilveszter nevű zavaros múltú alak (örült, vagy rendőrprovokátor?), mire Horthy igazságügyi minisztériuma sietve statáriumot hirdetett...

Matuska Szilvesztert „csodálatos módon” nem végezték ki, de a törvénytelen rendelet alkalmat adott arra, hogy ennek ürügyén rögtönítelő bíróság elé állítsák Sallai Imrét, Fürst Sándort, Karikás Frigyes és társait, a Kommunista Magyarországi Pártja vezető funkcionáriusait. A bírósági komédia előírt forgatókönyv szerint folyt le és már jóelőre nyilvánvalónak látszott, hogy a halálós ítélet a tárgyalás előtt megszületett, a nemzetközi méretű felháborodás és tiltakozás ellenére.

Grunwalsky Ferenc, elsőfilmes rendező, aki korábban már néhány rövid produkciót forgatott, *Hernádi Gyula „Vörös rekviem”* című regénye alapján az íróval közösen készítette a forgatókönyvet. Munkájuk híven idézi 1932 komor napjait, elsősorban Sallai Imre alakjára koncentráva az érzékeny objektívét.

Az ember tehát, aki a Vörös rekviem című új magyar film hőseként a halálra készül: Sallai Imre. Gruwalsky módszer az, hogy igyekszik teljesen azonosulni főhősével, behelyezkedni annak helyzetébe, szemével láttatni, értelmével felfogni, szívvel érezni. Ez és a párbeszédek szűkszavú balladás tömörsége adja a film drámaiságát.

A visszatekintés — itt meg erősítés. Felmérése annak, hogy Sallai jól választott, amikor igaz ügy, a szegények ügye mellé állt, amikor kommunista lett.

Hátrább is lép a film, és a gyerekkor fényében villantja fel mindazt, ami a későbbi férfiben tudatossá vált. (A film végén ezt költői formában a gyermek mondja el fészes, tárgyilagos prózában.) A dráma közben már beteljesedett. Dialektizálódott a gyilkos, önkény és a jövő, a szabadság felé vezető úton, ismét felmered két akasztófa.

Sallai Imrét és Fürst Sándort megölte az önkény. Értük szól a Vörös rekviem.

Grunwalsky Ferenc dokumentáris tárgyilagosságra törekvő rendezése érett munka, amelynek levegője, hitele van. Ragályi Elemér képei ehhez alkalmazkodnak. Andorai Péter (Sallai Imre szerepében) minden külsőséget kerül, s kitűnő a gyermek megszemélyesítője, a kis Lantay Miklós.

Ábel Péter

Beszélgetés egy új KV-taggal

— 1959 óta vagyok a Győr 2-es hivatal dolgozója. Szinte minden osztályt a gyakorlatból ismerem hivatalunkban — kezdi a beszélgetést Németh Béla, az irányítási osztály megbízott vezetője. — Munkánk igen felelősségteljes, mivel az általános, pályaudvari hivatali teendők mellett mi látjuk el az egész város kézbesítő-szolgálatát is. Hivatalunk létszáma jelenleg eléri a 300-at.

— Mióta végez mozgalmi munkát? — Hű... — gondolkodik — régóta, és sokat, sorolom is, csak győzzé írni... Postai szolgálatom megkezdése óta tagja vagyok a KISZ-nek és a szakszervezetnek. Először KISZ-vezetőségi tag voltam, majd 1965-ben kooptáltak az szb-be. Időközben elvégeztem a 8 hetes titkári tanfolyamot, s ez után — 1966-ban — megválasztottak szb-titkárnak. 1969 óta az Igazgatósági Szakszervezeti Tanács tagja vagyok, s ezen belül a Közgazdasági Bizottság tagja is megválasztottak. Tavaly novemberben, a Postások Szakszervezetének legutóbbi kongresszusán a Központi Vezetőségbe és az Elnökségbe is beválasztottak a küldöttek.

— Milyen változást hozott ez a legutóbbi esemény? — Az a tény, hogy a KV és az Elnökség tagja lettem, új szemléletet követel meg, hiszen eddig főleg a hivatal dolgozóinak érdekeit képviseltem, most pedig, emellett az egész igazgatóságot. Ez nagy felelősséggel jár, hisz igen megismertető számomra, hogy a Soproni Postaigazgatóság területéről én lettem az első elnökségi tag.

Most már a három megye mintegy 6000 dolgozójának érdekeit kell szem előtt tartanom. Aktív munkának, a véleménynyilvánításnak van értelme, mert úgy látom, hogy az Elnökség messzeemenően figyelembe veszi a javaslatokat. Ez serkent, tudnom kell az igazgatóság minden lényeges gondjáról, eseményéről, hogy javaslatokat tehessek a Központi Vezetőség és az elnökségi üléseken.

— Melyek az elkövetkező időszak főbb feladatai? — Legfontosabb teendők a kongresszus határozatainak végrehajtása, valamint — a fontossági sorrendet figyelembe véve — az elnökségi határozatok megvalósítása, lebontva igazgatósági és hivatali szintre is. Ezt a „lebontást” most kezdtem el magam is.

Az ideiglenes tervezett 3 és fél százalékos béremeléssel nehéz lesz gazdálkodni, de a dolgozók megértik, hogy a jelenlegi helyzetben nem lehet többet, mint amennyit a népgazdaság és a Posta elbírnak. — Speciális helyi gondok vannak-e Győrött? — Sajnos a 600 győri postásnak nincs a városban egyetlen kultúr- és sportlétesítménye sem. Az igazgatóság székhelyén, Sopronban ugyan mindkettő megtalálható — de Sopron egy kicsit odébb van... Lehetetlen állapot, hogy a vízek városában még egy víztálcát, vagy egy sportpályát se álljon a postás dolgozók rendelkezésére. Még ebben az évben komoly lépést akarunk tenni a gyakorlati megvalósítás felé, s reméljük, a városi tanács segítségével erőfeszéseinket siker koronázza.

— Milyen a kapcsolata a hivatalvezetéssel? — Szerencsés helyzetben vagyok, mert mind a szakvezetők, mind pedig a párt- és a KISZ-vezetők dolgoztak már valamilyen szakszervezeti funkcióban, s így jobban értik, érzik a munka lényegét, magukévá teszik őket is gondjaimat, terveimet. És ez nagyon hasznos az együttműködésben.

— Végezetül szeretném megemlíteni, hogy a munkahelyi rend és a jó légkör megszilárdítására tett kísérleteink eddig is eredményesek voltak. A dolgozók között bátran differenciáltunk a különböző jutalmazásoknál. Csak egy a fontos, hogy e ténykedésünket is meg tudjuk mindig indokolni, az ügyek döntő többségében megértetni az érintett dolgozókkal a „miért”-eket és „miként”-eket egyaránt.

M. L.

Az ifjúsági takarékbetétéről

Nagyobb kölcsön a fiataloknak

Az ifjúsági takarékbetétet 1970 szeptemberében vezették be, s nagyon hamar népszerű lett, ma már több, mint 240 ezren teszik félre pénzüket ilyen módon. Az ifjúsági takarékbetétben 1,3 milliárd forintot őriznek. Míg öt esztendővel ezelőtt a megállapodások több mint fele 100 forintos befizetésre vonatkozott, az elmúlt évek során nőtt a nagyobb összegű havi vállalások száma, s ma már a szerződések 25 százaléka 400 forintra szól. Ugyanakkor sokan magasabb befizetést is vállaltak volna, s erre az új pénzügyminiszeri rendelet alapján most már lehetőség is van.

Kik, és hogyan vehetik igénybe ezt a takarékkasszági formát? Erre a kérdésre választ ad a pénzügyminiszeri rendelet (33/1957. IX. 27. PM rendelet), amely a következőket tartalmazza: az Országos Takarékpénztár a 14-30 életév közötti fiatalok részére „Ifjúsági Takarékbetét” elnevezéssel — kedvezményes kölcsönnyújtással összekapcsolt — takarékbetét elhelyezést biztosít.

Az új feltételek szerint a havi befizetés 500—600—700, de maximum 800 forintra emelhető. Ebből az öt éves takarékkasszági periódus alatt a prémiummal növelt kamattal 56 ezer forint is összegyűjthető. (A kamat változatlanul évi 5 százalékos, amelyhez a feltételek teljesítése esetén évi 1 százalék prémium jár.) Az új rendelet lehetőséget ad arra, hogy a takarékkasszák a megállapodást legfeljebb megegyezően öt évre meghosszabbíthassák, erre az időszakra is évi 5 + 1 százalékkal nő a betétösszeg.

A legfontosabb változás: 1976. január 1-től az eddigig nagyobb kölcsönt kaphatnak a fiatalok. A régi feltétel szerint az OTP-kölcsönnel történő lakásépítés, illetve vásárlás esetén a havi befizetéstől függően 100, 200, 300, illetve 400 forint után 7 ezer, 14 ezer, 18 ezer, illetve 22 ezer forint külön kölcsönt lehetett igénybe venni. Január 1-től a felvehető kölcsön összege minden esetben azonos a kamattal és a prémiummal növelt betét összegével.

vel, de a kölcsön maximális összege 56 ezer forint.

A külön kölcsön a betét felvételétől számított 1 évig vehető igénybe, ezért célszerű az összegyűjtött pénzt a felhasználásig az „Ifjúsági takarékbetét-könyvben” hagyni. Kivételesen már a takarékkasszági időszak negyedik évének letelte után is igénybe vehető a kölcsön, ha a fiatalnak lehetősége nyílik OTP-kölcsönrel lakást építeni, vagy vásárolni. További előnyt jelent, hogy a külön kölcsönként a takarékpénztár készpénzként fogadja el az ifjúsági takarékbetétesétől.

Eddig külön kölcsönt kizárólag lakásépítés, illetve vásárlásra adtak. Az új rendelet lehetővé teszi, hogy az ifjúsági takarékbetét-tulajdonos áruvásárlásra — azokra a cikkekre, amelyek a ciklisták szerepelnek és a lakás berendezésével fűgnek össze — igénybe vehesse a kölcsönt kedvezményes feltételekkel.

A betét-tulajdonosnak a vásárlásnál készpénzt — saját

részt — nem kell letennie, és a szokásos évi 9 százalékos helyett csak 6,5 százalékos kamatot kell fizetnie, és a maximum 3 évi törlesztési idő 5 évig terjedhet. Az árukölcson összege ennél a lehetőségnél is az ifjúsági takarékbetét — megállapodásban vállalt — havi befizetés összegétől függ, de legfeljebb 40 ezer forint lehet. A legalacsonyabb törlesztési részlet havi 300 forint.

Az ifjúsági takarékbetét új feltételei valamennyi korábban megkötött megállapodásra is érvényesek.

E rendelet az „Ifjúsági takarékbetét”-től függetlenül új kedvezményt is tartalmaz a fiatalok családalapításához: áruvásárlási kölcsönt vehetnek fel azok a fiatal házaspárok, akik közül legalább az egyik házastárs a kölcsön igénybevételekor 30 éven aluli, öt éven belül kötött házasságot és érvényes keresetük nem haladja meg a 6000 forintot.

A felvehető kölcsön összege 10-30 ezer forint lehet, kamata évi 9 százalékos, lejáratá idejé legfeljebb 3 év. A kölcsön igénybevételekor az áruvásárláshoz 10 százalékos előtörlesztést kell fizetni. A kedvezményes kölcsön e feltételek mellett csak egy alkalommal vehető igénybe.

Rábi János

Versenyeredmény április végére

A kongresszusi és felszabadulási munkaverseny második szakasza a IV. öt éves tervidőszak végével lezárult. A középfokú postaszervek és a szocialista brigádok munkaverseny tevékenységének értékelése a két időszak együttes eredményeinek figyelembevételével történtek majd. Ez annál is inkább fontosabb, mivel a kormány és a SZOT Elnöksége határozatai alapján első ízben adják át a legjobb „kiváló” vállalatoknak a Minisztertanács és a SZOT Elnöksége „Vörös Zászló” és a másfél évtizede eredményesen, példamutatóan együtt tevékenykedő szocialista brigádoknak a „Népköztársaság Kiváló Brigádja” kitüntetését. E rangos kitüntetések elnyerésének követelményszintje bizony, elég magas.

Azok a középfokú postaszervek, amelyek a múlt évi kiemelkedő eredményeik alapján is méltóak a „Kiváló” cím kitüntetésre és a IV. öt éves tervidőszak során legalább kétszer már elnyerték azt, pályázhatnak a kitüntetésre. Az MT-SZOT Elnöksége Vörös Zászló kitüntetés elnyerésének az 1975. évi eredmények mellett további feltétele: hogyan teljesítették a IV. öt éves terv fő feladatait és a szocialista munkaverseny célkitűzéseit. De az is, hogy milyen mértékben növelték a hatékonyságot, a termelékenységet, a munka- és üzemszervezés színvonalát. Hogyan javították a dolgozók szociális, kulturális és egészségügyi, munkavédelmi helyzetét, valamint az üzemi demokrácia hatékonyságát.

A megnövekedett követelmények ismeretében annyit máris megállapíthatunk, hogy a Posta a Kiváló cím elnyeréséért versenyben levő 20 középfokú postaszerv közül előreláthatóan csak 4-5 postaszerv rendelkezik olyan előfeltételekkel, amelyek alapján megnyílnak a lehetősége a rangos kitüntetés elnyerésének megpályázására.

Hasonló — sportnyelven szólva — szoros a mezőny a Posta legjobb szocialista brigádjai között is. A versenyben levő 2783 szocialista brigádból az elmúlt öt év során eddig 88 szocialista brigád részesült a „Posta Kiváló Brigádja”, valamint a „Közeledés, Posta és Távközlés Kiváló Brigádja” cím kitüntetésben. E szocialista brigádok közül is csak azok pályázhatnak a „Magyar Népköztársaság Kiváló Brigádja” megítélt cím kitüntetésre, amelyek 15 éven keresztül már elnyerték a szocialista címet és a múlt évi vállalásaik teljesítésében is kiemelkedő eredményt mutattak fel és a IV. öt éves terv során hatékonyan,

példamutatóan járultak hozzá a munkahelyi feladatok végrehajtásához, a munkaerőkölcs és a munkahelyi légkör fejlődéséhez.

Az olyan szocialista brigádoknak a száma, amelyek tagsága — a három öt éves tervidőszak folyamán, 15 év alatt — rendszeresen együtt dolgozott, vagy jelentős mértékben nem cserélődött, már rendkívül csekély. E területen is előreláthatóan 2-3 brigád rendelkezik azokkal a feltételekkel, melyek alapján — a múlt évi kiemelkedő eredmények esetén — lehetőségük nyílik a rangos kitüntetés elnyerésére.

Általában megállapítható, hogy az 1975. évi eredmények alapján — valószínű a követelményszint emelkedése és a feladatok növekedése miatt — a Posta Kiváló Brigádja kitüntetés elnyeréséhez szükséges feltételeket kevesebb szocialista brigád tudja teljesíteni, mint az előző évben.

A kongresszusi és felszabadulási munkaverseny-vállalások, eredmények értékelése az ismertített körülmények miatt, mind a Posta szakmai vezetőitől, mind a társadalmi szervek illetékesétől, a hivatali, üzemi szinttől a Vezérigazgatóságig, illetve KPM szintig nagyobb gondosságot, felelősségteljes munkát igényel mindenkitől.

A kongresszusi és felszabadulási munkaverseny postal értékelése folyik, végső eredmény április végén várható.

Szilasi Gyula

A világtól elzárt falvakból jönnek...

Kocsink beérkezik a sok-keményes gyárvárosba. Gözölgő, sűrű csökgyök szegélyezik utunkat. Az ipari vasút sinein, kis hidakon keresztül kanyargunk Ózd 2-es postahivatala felé. Azon tűnődöm, hogy ebben a füstös acél-vas, munkásvárosban milyenek lehetnek, hogyan élnek postásaink?

Modern, gondozott épületekhez érkezünk. A hivatalvezető szobájában izlésszerűen elhelyezve sok-sok zöld növény. Barátságos, kellemes, tiszta levegője a szoba. Már el is felejtetem, hogy tőlünk néhány száz lépésre füstöt okádó, nagy kemények kenes, folyó szaga terjed. Az szb-titkár, a párttitkár és a KISZ-titkár társaságában kezdjük meg az ismerkedést a hivatal vezetőjével, Burghardt Etával, személyesen keressük az ózdi és a környék postáinak életét.

Az Ózd 2-es V. osztályú góchivatal. 22 kishivatal tartozik hozzá. Azt is mondhatnám, eredményeit nézve, hogy mintahivatal. 102-en dolgoznak itt és nőuralom van! A dolgozók csak 90 százaléka férfi. Nő az szb-titkár, a KISZ-titkár, a párttitkár, a hivatalvezető és minék soroljam, nő itt mindenki, a 12 férfi kézbesítő kivételével. Példás munkafegyelm, rend mindenütt. A dolgozók 80 százaléka fiatal! A hivatal építéséhez érkezett teglákat egy éjjel — 1960-ban történt — a vezetőnő a brigáddal együtt rakta ki. Így elmondhatja, hogy az első teglától ismeri munkahelyét, immár 15

éve. Első munkahelye... 18 éves volt, amikor 1943-ban az Ózd 1-es postahivatalhoz került. Mint meséli, otthon, Miskolcon a mamája éveken keresztül minden délelőtt megterített neki, hátha nem bírja, megunja a kislány és hazamegy. 33 év telt el azóta. A hivatalvezető kemény, határozott egyéniség. Rajong a munkájáért, a postaért, a füstös, kormos, köhöggető Ózdt. Vezetői eleve: első az ember és a munka. Mindig támogatja az embereket, továbbtanulását, szakmai képzését. Kéthavonta helyezi más-más osztályra a dolgozókat, hogy mindenki, minden területet megismerjen. Így a „kezeből” univerzális szakemberek kerülnek ki. Jó itt a munkahelyi légkör, zökkenőmentesen, példásan dolgozik a kollektíva.

Minden este azzal a nyugodt, örömteli érzéssel megyek haza, hogy nagyszerűen összeforrott, egymást segítő gárda dolgozik itt. Büszke vagyok rájuk. Nemigen jöhet olyan feladat, amit ne oldanának meg, annyira összeforrott ez a hivatal. Ez a mindennapi öröm feledtetni tudja velem a fáradtságot, csak az örömet érzem. Nem csoda hát, hogy ezt a másokat zavaró, füstös, kormos várost nagyon szeretem. Ez egy igazi munkásváros. Itt az emberek igénylik a kultúrát, az ismereteket, itt mindenki tanul, a szülők a gyerekektől egyre több és magasabb iskolai végzettséget követelnek meg. Nekünk,

postásoknak lépést kell velük, a város lakóival — kikkel naponta találkozunk — tartani. Így született meg 1967-ben az az elhatározás, hogy postásklubot hozunk létre, az Ózdi Népművelési Intézmények keretén belül.

— 14 alapító taggal indultunk és pedig úgy, hogy postásaink között „közvéleménykutatást” végeztünk. Megkérdeztük, ki mit szeretne a klubban hallani, látni. Az eredmény meglepő volt: az irodalom, a zene mellett elsősorban a szakmai dolgok, a Posta helyi és országos kérdései iránt érdeklődtek, ezt igényelték. Így állítottuk össze, az igények alapján a postásklub programját. Szakmai kérdések, jogsegély, munkaügyi kérdések, egészség-postaorvosi szemmel stb. A Posta neves szakembereit hívtuk meg, akik mindig eleget téve kérdésünknek, nagy érdeklődéssel mellett (sokszor 100-110-en hallgatták) tartották meg értékes előadásait. Az emberek egy része a környező helységekből, eldugott, a világtól szinte elzárt, hegyek között, kis falvakból jönnek. Arnó, Hangony, Domaháza, Uraj postásai, hogy ismeretük bővüljenek, hogy megismerjék a Posta felső vezetőit is, és hogy a vezetők is megismerjék ezeket a tudásra szomjas postásokat. Emellett zenei, irodalmi rendezvényeink vannak.

Nincsenek országos adatom, hogy biztos összehasonlításokat végezve kimondhassam, hogy az

ózdiai az élenjárók között hányadik helyet foglalják el kulturális, munka-szervezési és a szocialista emberrel formális misztériójában. Egyet biztosan állíthatok, hogy kevés hasonló lehet és sokan tanulhatnak tőlük. A hivatalvezető az egyik kezdeményező motorja ott mindennek. Sok társadalmi funkciója volt már, városi pártbizottsági tag, kultúrpolitikai felelős is volt, de mindennél fontosabbnak a Postát, a postásait tartja. Hát csoda, hogy 1970-ben a Posta Kiváló Dolgozója lett. 1972-ben pedig a Szocialista Haza Szolgálatáért Erdemérem ezüst fokozatát kapta? Boldog és elégedett, sőt büszke az elismerésekért.

— 1979-ben majd azt mondják — jó napot. És ez így van rendjén, helyet a fiataloknak — mondja kicsit szomorú hangon. Aztán megint elragadja a lelkesedés. — Ha nyugdíjba megyek, akkor sem válok meg a postásoktól. A postásklub életét szeretném továbbra is irányítani. Széppé, gazdaggá tenni a nyugdíjas postások mindennapját, nyugdíjas éveiket... Hogyan értsen azt, hogy mindezért mi a fizetés...? — döbben meg a kérdésen, majd elgondolkozva mondja: — Ha fizetnének érte, talán nem is csinálnám...

Mert való igaz, hogy sok mindent lehet tenni, önzetlenül is, kívül a „fizetési kategóriákon”...

— SP —

Vetélkedő a Tháliában

A televízió színházi vetélkedőjének harmadik adásán, a Thália Színházban ismét három csapat mérte össze erejét, köztük volt a Postás Művelődési Ház tagja együttese is.

— Amikor szereplésünk elődött, a postás közönszervezőktől levélben kértünk javaslatot a csoport tagjaira. Ennek segítségével, továbbá az irodalmi színpad néhány tagjával és a művelődési központ három dolgozójával hoztuk össze a vetélkedő gárdát. A Thália Színházzal eddig is szoros kapcsolatunk volt, tavaly közönszervezőnk 26 ezer forint értékű jegyet adtak el dolgozóink körében. Véletlen, hogy a kongresszus résztvevőinek szervezett ünnepi est is a Tháliában zajlott, küldötteink az Ezeregy éjszakát nézték meg.

— A sorsolás — hogy a Tháliában vetélkedünk — kedvett nekünk, hisz egyik legfiatalabb színházunkról van szó. Ennek ellenére nyolcvanvalahány szövegkönyvet tanulmányoztunk át, igyekeztünk megismerni az ós, a Thália Társaság 1904 és 1908 közötti életét, továbbá az előd, az 1954-ben alakult Jókai Színház életét. Csapatunk lelkesen, szorgalmasan készült a vetélkedőre.

— A színházba ötven tagú drukker-csoportot vihetünk magunkkal, de ha minden postásdolgó a családtagjaival is szurkol nekünk, akkor a táborunk óriási.

A vetélkedő lapzártánk után volt, eredményéről lapunk következő számában tudunk tájékozódni.

— Bánhidi —

Jobb lesz-e...

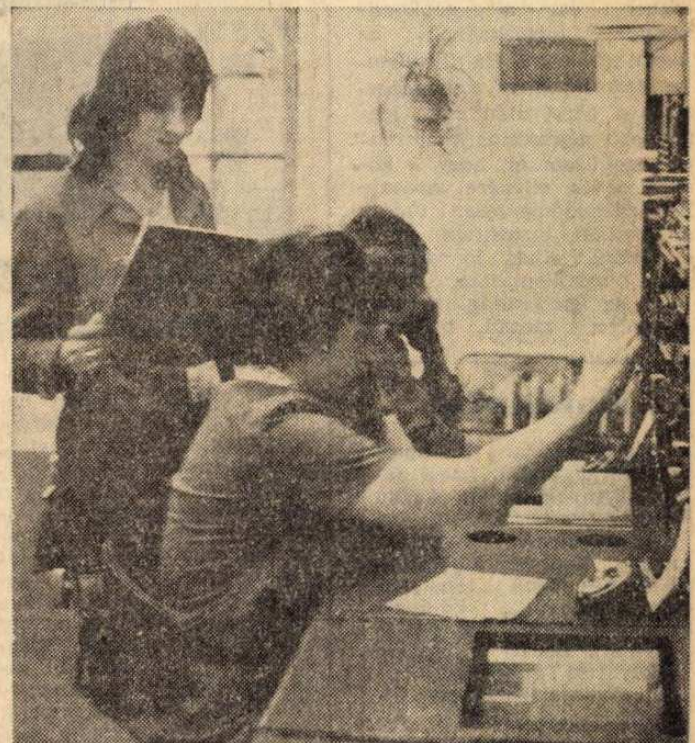
...a munkája annak, akiről ír az újság? — Teszem fel a kérdést Hermann Istvánné szocialista brigádvezetőnek, a Miskolci Távközlési Üzem Hiba Osztályánál. A II. Rákóczi Ferenc szocialista brigádot kerestem ott.

— Nem hinném, hogy ettől a brigád, vagy én jobban dolgoznánk — válaszol a kérdésre. — Mi itt úgy érezzük, igyekeztünk mindent megtenni, és ha lehetőség nyílik, helyt állni, jó munkával bizonyítani. Rengeteget éjszaka-káztunk, dolgoztunk az árvíz-kor, anélkül, hogy akkor, vagy utána írtak volna rólunk. 1975-ben társadalmi munkában az ifjúsági találkozó alkalmával a hálózat kiépítését, fel- és leszerelését

végeztük, mint KISZ-felajánlást. Tudja, azért jó, ha írnak egy brigádról, egy munkahelyről, mert az ott dolgozó „névtelen” munkájára akkor felfigyelnek mások is, megismerik őket. Észreveszik, hogy vagyunk, és bizony ez sok lendületet ad, és egy kis büszkeséget is. Valamiféle megbecsülés ez, szóval jó érzés. Ki tudja azt a postások nagy családjában, hogy körülbelül 10 ezer telefonelőfizető, Miskolc és néhány környező helység távbeszélő-állomásainak zavarelhárítását 8 nő végzi? Pontosabban, a brigád létszáma 8, ebből 1 férfi...

Kérdezem is őt, az egyetlen: nincs-e elnyomva, hogyan érzi magát ennyi nő között? Nevet és biztosít,

galmasan munkálkodnak a brigád tagjai. A brigádvezető 1970 óta postás. Megtévész az asszonynevét. Ha látja, találkozik vele az ember, kislánynak vélné, pedig komoly, megfontolt vezető. Tisztában van a felelősséggel, ami rájuk hárul. Lelkes KISZ-vezető is, ő a Városi Távközlési Üzem KISZ-bizottságának titkára, sőt az igazgatási tanács tagjai is. Sokat dolgozik, ennyi funkció ellátása nem kevés időt igényel. Reggel 5-kor kel, Gesztelyből jár be Miskolcra. Nem panaszkodik, sőt, arról beszél, mennyire szereti ezeket a munkákat. A brigád most azon fáradozik, hogy a bronz fokozat után egyet előbbre lépjen. Nem ígérgetnek, nagy szavak nem hangzanak el, csak a törek-

Munkában a női szocialista brigád

hogy igen jól megvannak. Nézem a brigád tagjait, elhiszem, annyira, hogy magam is jelentkeznék brigádtagnak, ha értenék ehhez a munkához. Felelősségteljes, megfeszített figyelmet igénylő munka folyik itt. Kartonok sokasága, vezetékek, a hibafeljavók munkahelyein szor-

vésüket mondják. Ez a higgadt, mértéktaó hang, a szerénység megkapó. Mint elhangzott, erkölcsi megbecsülésnek tekintik, ha a saját keresztül észreveszik a brigádot, munkájukat, mert ez lendületet ad a továbbiakhoz.

— S —

LEANDER

Idős szaktársam hosszan és áradozva beszélt ritka szép belyeggyűjteményéről, majd ránézett beszédünket figyelmesen hallgató spániel kutyámra, megsimogatta nagy, hullámosan hosszú szőré, selymes fülét. — Tud-e ez a kutya levelet hordani? — kérdezte váratlanul.

— Ugyan! — feleltem megütközve.

— Miért ne? — és nevette. — Jól van — szólt engesztelésül — elbeszélem egy élményemet, de ne várjon semmi rendkívülit, igaz, egyszerű történet ez:

— Nagyon fiatalon, negyvennégyen kerültem hivatali kisegítőnek egy eldugott kis dunántúli faluba. A postamesternőm, egy hisztériára hajló öregedő asszony volt, akit az ura akkoriban hagyott el egy ringó szoknyáért. Bizony elég nyomasztóan telt az idő abban az öreg petróleum szagú, rosszul világított hivatalban, azzal a megesaltak csapdájában vergődő bánatasszonnyal. Legtöbb munkánk postaérkezéskor volt. A faluban

Bence bácsi kézbesített, a környező puszták kastélyai-ból pedig bérés legénykéket küldtek be, nagy postásokkal a levelekért. Közöttük várakozott minden délután a postáért Leander, egy gyönyörű, nagy szelindek, oldalán a zárós postástáskával. Erkezési sorrendben megkapta mind egyik a postáját. Leander is, „aki” az egyik pusztai kastély depressziós, külön gazdájának volt kedvenc kutyája.

Ez a kutya, mintha tudatában lett volna hivatalos minőségének fontosságával, vad alaptermészetű fajtájánál fogva, nem ismert tréfát, bizalmaskodást. Ahogy megkapta postáját, könnyű

futással elszaladt. Beszélték, hogy értelmi képességeit tekintve nemigen maradt el a Rin-Tin-Tin csodakutya mögött. Közben, amíg ott voltam, igazgató-sági szemlét is kaptunk. Kissé féltünk, hogy baj lesz ebből a kutyágyból, azonban a rovacsbiztos, egy szomorú középkorú úr, meglepetéssel ugyan, de átsiklott a négy lábú levélhordó fölött. Talán, mert akkor már a kétsébeesésig benne voltunk a háborúban. Ezután a közeledő front miatt anyám hazasírt maga mellé.

A felszabadulás után már nem kerültem többé vissza abba a kis faluba. Azt tudtam, hogy nagy harcok voltak azon a vidéken

és később az ismerőseimtől hallottam, hogy Leander — nem ismerve a háború kegyetlenségét, mit sem tudva arról, hogy szünetelt a postaforgalom, megszőkásból, vagy kötelességetből, elindult a pusztáról, ment a levelekért. „Szolgálat” közben terítette le egy golyó.

Nos, eddig a történet. Szívesen beszélek az ifjúságomról, amely úgy eliramodott, mint annak idején Leander a levelekkel. Sokszor és sok munkakörben kezdtem újra a postát. Mi több, minden nap az újrakezdés izgalmaival fogok munkához, és ez nagyon jó, mert megemelt a megszokás unalmától.

Halmi Ida

„Csókolózni jó”

Mi öregek, a Benczúr utcai nyugdíjasklubban, klubesteken, nők férfiakkal, ki-kinek rokonszenves, azzal össze szoktunk csókolózni. Ez már többször alkalmat adott egy kis mendemondára, nem csekély bosszúságot és munkát adva vele a klubvezetőknek.

De tessék csak jól meggondolni, mit árthat már egy csók a mi korunkban? Mégis újra és újra szó esik róla.

Azt hiszem, úgy vagyunk mi is ezzel, mint az öregasszony, aki elment a paphoz gyónni, mert mint mondta, nagy bűn nyomja a lelkét, mire a pap megkérdezte, mi az a nagy bűn, ami még ilyen öreg korban a lelkét nyomja?

— Atyám! — mondja a néni — én megcsaltam az uramat a János kocsissal.

— Aztán mikor történt ez? — kérdezi a pap.

Gondolkodik az öregasszony, gondolkodik. — Nem is tudom egészen pontosan, úgy 40—45 éve lehet annak...

— Na — mondja a pap —, akkor nyugodjon meg, néni, az már elévült bűn.

— Tudom, tudom, tisztelendő atyám — válaszol a néni —, de amikor olyan jólesik még most is beszélni róla...

Nos, így vagyunk mi is ott a Benczúr utcában, jólesik beszélni a csókolózásról. A pletykázást pedig a rádióbeli Szabó néniől tanultuk. Mennyi galibát csinált már ő is! Az öreg Szabó bácsi nem győzi az abból keletkezett bajokat helyre hozni.

Nálunk a Benczúrban Szabó bácsi szerepét Józsa és Vanyó klubvezető szak társak töltik be.

Sajnos, ezek a kis pletyzések Józsa és a többi kedves, délcsej övvegyszer szaktársainknak örökre elvették a kedvét a nőüléstől. Eddig még csak élt bennünk, öreg asszonyokban a remény, hogy hátha, talán, mégis valamelyik... De ezek után már ennek a „hátha-reménynek” is örökre vége.

Hiába, bele kell nyugodnunk a változathatatlanságba, hogy nekünk, akik egvedül élünk, férj nélkül kell megőregednünk.

Ha mégis megessük, hogy netán megcsókol valaki, Fekete Feri, a kitűnő komikus, vagy Földesi szaktárs, aki szép verseivel szokott bennünket szórakoztatni, oh jaj, érzem én, hogy ezek már csak amolyan tiszteletbeli csókocskák, sajnos nem árt ez már egyikünknek sem...

Özv. Institoris Antalné
(85 éves)

Nagyon szép a ti házatok!

Arcukra pirt korbácsol a fagyos északi szél, míg kart karba fonva várakoznak az autóbussz-pályaudvaron. Végre megérkezik a balatonkenesei járat, és a három asszonyka izgatottan kémlel a jégcsiradékkal függönyözött ablakok mögé.

— Jönnek! Itt vannak! — kiált fel örömmel Margó.

A következő pillanatban felbukkan az ajtónál Ibolya fekete-fürtös fejcskője, és jönnek a többiek is, mind a tizennyolcan. Marika, Erzsike és Margó néhány pillanat múltán sok-sok öleléssel lett gazdagabb.

A Veszprém 1. postahivatal távirádija vendégváro ünnepi díszbe öltözött. A „Béke” szocialista brigád tagjai — 9 asszony és 3 lány — kedves, kicsi gyermekeket vártak Balatonkeneséről, a Kállai Éva Alami Nevelőotthonból. Már másodszor évek óta patronálnak egy gyermekcsoportot, 18 állami gondozott kislányt. Igen, patronálnak, és az ajándékokon kívül osztanak még szeretetet is bőkezűen, varázsolnak több mosolyt gyermekarcokra.

Megérkeztek a gyerekek. Régi ismerősként szaladnak a „patronáló Anyukák” felé, és adják szóval, tettel szeretetüket.

jelét. A géptáviró moccanásakor ugyan összezavarnak, de kíváncsian bámulják a „csodamasinákat”. Majd terített asztalhoz invitálják a kis vendégeket, akik örömmel még koccintgatnak is a málnaszörp-pel teli poharakkal.

— Hahó gyerekek! Kezdődik a mesedélután! — kiált be Éva, és máris szalad utána a gyereksereg a kultúrterembe, ahol a brigád felkérésére a Dimitrov Művelődési Ház kultúrsportja várja a kicsiket. Száll a dal, szól a szép muzsika, pajkos bábok perdülnek táncra, csodálatos mesevilágot idézve a kis vendégek elé. 18 kicsi lány elfeledkezik mindenről, ami fájó, önfelédelt kaccagnak és énekelnek...

Az órák perceknek tűnve röppennek tova. Mikor a kisérő-nevelő Nelli bűcsűzésre szólítja a kis hadat, tiltakozva szisszennek fel, maradni szeretnének még. A kis kezek átkulcsolják újra és újra a lányokat, asszonyok nyakát. Mosolyukat gyöngyszemként törli meg egy-egy könnyecsepp... Ne sírj — mondja a kis Kati Pirinek — újra eljövünk hozzátok. Jó itt nálátok, szép a ti házatok!...

Székely Ferencné

Letenye: határátkelő-hely

Dél-Zala néhány évvel ezelőtt új színfolttal gazdagodott. A Mura-híd felépítése lehetővé tette, hogy határátkelő hely legyen Letenye. Így nagyobb szerep jutott a postának a kulcsfontosságú nagyfaluban.

— Evről évre, érezhetően nő a forgalmunk — mondja Tóth Imre hivatalvezető. — A problémákkal birkózva, igyekezzünk a növekvő igényeknek eleget tenni. Meg kell említenem, hogy tavaly már az Esti Hírlap is eljuttott Letenyére! Általában, úgy 80—100 darab újság el is fog a határon átlépő árutakozó örömmel veszik, mondván: „Ide is eljut az Esti Hírlap!” Ezen túl, nagyon megnőtt a telefon- és a telexforgalmunk, amit főleg a HUNGAROCAMION vesz igénybe, itt a határon nagy az átmenő forgalom. Itt várják meg az utasításokat vagy irányítást kérnek.

— Több a munka, hogyan győzik?

— Az utóbbi években több

kisgépet is kaptunk: számológépet, bélyegzőgépet és nemrég egy bélyegautomatát. Így a gépesítéssel könnyebb lett a munkánk, hisz várható, hogy a levélforgalmunk tovább fog emelkedni, ami már érezhető is.

A múlt és jelen mellett a jövőre is gondol Tóth Imre hivatalvezető, s felszillan a szeme, amikor az új hivatalról beszél:

— Igaz, hogy a határátkelő miatt, de mi is kapunk új hivatalt, ami itt épül a régi postahivatal mögött és egyemeletes lesz. Talán egy év múlva átadják. Az új postahivatal már a mai, modern követelményeknek megfelelő berendezésekkel, gépekkel lesz felszerelve. A 20 postás is már a jövő hivatalára gondol, velem együtt.

Igen, egy kis változás is hozhat „jövőt” egy falusi postahivatal életében. Reméljük, hogy ez a változás tovább növeli majd a Posta hírnevét is.

Kanizsa József

Köszönet

A Postások Szakszervezetének társadalmi testnevelési és tömegsport bizottsága januárban tartott értekezletén három nyugdíjas-bizottsági tag felmentését kérte.

Nehéz szívvel és nem kis meghiúsulással szorított kezét velük azért a majdnem két évtizedes munkáért, amit a postás dolgozók érdekében fejtettek ki.

Baranyai Géza, a KV osztályvezetője értékes ajándékokat adott át a szakszervezet elnöksége nevében háromjuknak. Beszédében utalt arra, hogy munkájukkal nem kis mértékben járultak hozzá a budapesti postások tömegsportjának fejlesztéséhez.

Köztudott, hogy a postás tömegsport jelenleg az összes szakmák között, budapesti postások tömegsportjának fejlesztéséhez.

pesti szinten a legjobban. Az évente megrendezésre kerülő spartakiádversenyeken az utóbbi két évben is első lettünk, megelőzve sok nagy vállalatot.

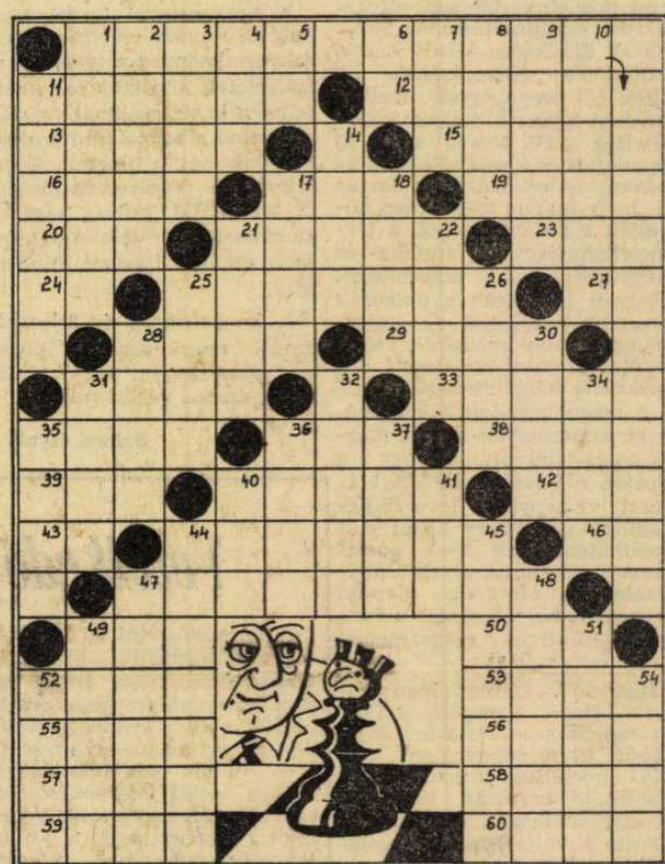
Bálint János, aki 17 évig, Fejes István és Kiss Ernő, akik 14 évig voltak a bizottság tagjai, előzőleg már megkapták a „Testnevelés és Sport Kiváló Dolgozója” kitüntetést.

Munkájukat azok a fiatalok vették át, akiket ők neveltek, és akikkel ők szereztek meg a postás közösséget. És jó érzés a búcsú is, ha látjuk már a közösen ültetett fa termését is...

Köszönet áldozatos munkájukért, amelyet a közösségért végeztek.

Pressmayer József,
a tömegsport bizottság elnöke

A szórakozott sakkozó

Várják a segítséget

Nemrég meglátogattuk a Miskolci Postaigazgatóság szállítási üzemét. Az elszorított körülmények között dolgozók a rövidesen megvalósuló lárás kerülő tervek reményében — bizakodva várják a jövőt. Jelenleg kétszáznegyvennégy járműről gondoskodnak, de az év folyamán már kétszázhatvanhátra kell számolniuk. A hely kicsi és bármilyen gondosan és szakszerűen igyekeznek a rendelkezésükre álló helyen a műhelyeket berendezni, ez mindegyiküknek csak szükségmegoldás.

Nincs öltöző, a salétromos falak a friss festéket már ledobják, a raktári kapacitás szinte a nullával egyenlő. A kicsiny raktárhelyiség minden négyzetcentiméterre, egészen a mennyezetig, mérnöki pontossággal van kiszámítva, kihasználva. A raktár egy része az udvaron „tárol”. Két és fél műszakban dolgoznak. Egy műszakban negyven ember és a gépkocsivezetők tartózkodnak az üzem területén. Ha figyelembe vesszük, hogy a budapesti és a pécsi után ez a legnagyobb gépkocsi-parkkal rendelkező üzem és, hogy a körülményeik ellenére viszonylag koszenőmentesen tudják a kocikat biztosítani, az a szakszerű, lelkes, jó vezetésnek tulajdonítható. Tény, hogy az igazgatóság minden segítséget megad, biztosítja

az önállóságot, rábízva a döntéseket az üzem szakembereire. 1975-ben például kétmillió forintot kaptak azzal az önállósággal, hogy ebből azt vesznek, amit megítélésük szerint a legszükségesebbnek tartanak. Így aztán valóban hasznos garázspár műszerekre fordították a kapott pénzt. Gondot jelent az alkatrészellátás is.

Érthető, hogy Tamás István üzemvezető és vezető-társai alig várják, hogy a korszerű, új telephely, melynek a tervel készítésénél jelen voltak, és abban tevékenyen részt vettek, mielőbb valósággá váljon.

Schenker Pál

Halottaink

Posán Mária (Budapest 62. postahivatal), Laci József (Anyaghivatal), Czák István (Posta Kábelüzem), Kassai Elemér (Lágymányos Távfeszáló Üzem), Kemény Jenő (Postavezérigazgatóság), Földvári János (Budapest 112. postahivatal), Bisztis Melánia (Belvárosi Távfeszáló), Parag György (Budapest 71. postahivatal), Kárpát József (Posta Központi Járőrtel), Hettman Antal (Postás Létszámhivatal), Székely Lajos (Központi Anyaghivatal), Gáspár Imréné (Budapest 78. postahivatal), dr. Belus Mihály (Postavezérigazgatóság), Tóth Jánosné (Központi Hírlapiroda), Kiss János (Távfeszáló Igazgatóság) és Konyár Józsefné (Budapest 72. postahivatal).

Miskolcra alig egy ugrásnyira, a hármastótvonal mentén, sárgára festett, öreg templom szomszédságában büszkélkedik Mályi új kispostahivatala. Az elmúlt év végén kezdett üzemelni ez a korszerű, esztétikus hivatal. Modernséggel ugyancsak kilóg a környezetéből. Az új, a holnap igényének, ízlésének megfelelően épített, belül ragyogó tiszta, színes csempéből burkolatú postaépület ez. A fő falát három földig érő ablak, vagy inkább üvegfal képezi, előtűk makulátlan tiszta csipkefüggönyök. Tágas a tér a felek számára, modern, más-más színű székek az asztalok körül, hogy akinek írni itt van kedve, kellemes környezetben tehesse azt. Az olajkályha kellemes meleget áraszt. Annyi nehéz, helyenként szörnyű körülmé-

nyek között dolgozó, elképesztően szűk helyre zsúfolt hivatal láttam, hogy nem tehetek róla, szinte dicsőkszem örömmel, ha egy új, korszerű postáról számolhatok be. 2000 lélek és néhány gyár, üzem ügyes-bajos dolgát intézik öten, mondja a hivatalra büszke Kovalecz Barnáné vezető. Két tiszt, három kézbesítő és egy tanuló kislány dolgozunk van. 6 pedig már 23 éve a Posta alkalmazottja. Mint vezető, egyben főpénztáros is, a hírlappal járó munkákat is ő végzi. 4—6 millió forint a havi pénzforgalmuk. Az „Elenjáró”, az „Igazgatóság Kiváló Hivatala” oklevelek ott büszkélkednek a falon. Ezeket az elismeréseket még a régi, korszerűtlen épületben érték el. Akkor itt, egy év múlva milyen elismerést igazoló okleve-

leket láthatunk majd? Kovalecz Barnáné vezet végig és mutat meg mindent. Szőnyegek, a falon mintás díszítő, dekoratív textiliák, minden igényt kielégítő pihenőszoba, a kézbesítőhelyiségben elektromos hűtőszekrény, melegvízes fürdősi lehetőség és mindenütt feltűnő tisztaság, példás rend. Csupa öröm bár a beszélgetés közben kiderült, hogy ha nem is sok, de egy csepp ürom azért akad: kellene, nagyon kellene egy négyórás munkakerő! Mert hát hivatalvezetőnek lenni, épületgondnoknak, főpénztárosnak, hírlaposnak, anyagbeszerzőnek egyszemélyben, s rendszeresen napi 10 órát dolgozni, hát ez bizony az ürom...

Aztán a szép épület előtt kellene parkosítani, néhány fenyővel, virággal. A virág már megvan otthon, mondja a vezetőnő, de most a hideg miatt nem lehet kihozni. Áll az épület előtt egy modern, mondhatnám dekoratív kivitelezésű jódgözlámpa is. Minden nagyon szép, szívet melegítő, de hát milyen az ember, mindig többet akar annál, mint ami sikerül. En azért ezeknél az új hivataloknál terveznek egy nem túl nagy helyiséget, de terveznek, ahol az emberek a ruháikat levetethetik, elhelyezhetik, átöltözhetnek, mert ilyen nincs. Mert dícséretes a modern jódgözlámpa, és nagyon emeli az új posta fényét. De azért nálunk — igen tisztelt tervező — mégiscsak az emberek a legfontosabbak...

— schenker —

Két barát sakkozik. Az egyik egy kicsit szórakozott. A másik figyelmeztet:

— Vigyázz, a királyod veszélyben van!

— Nem baj — hangzik a válasza. Folytatása a vízszintes 1. és 11. alatt található.

Vízszintes: 1. Az idézet. 11. Az idézet befejezése. 12. Francia író, keresztnéve kezdőbetűjével (ék. fel.). 13. Olaj. 15. A lakás egyik tartozéka. 16. Felöntötte a garatra. 17. Német halál. 19. Lakomát. 20. A hét vezér egyike (ford.). 21. Kötőszó. 22. Fertőtlenítő (ford.). 24. Idegen kettős magánhangzó. 25. Magyar dráma főszereplője. 27. Kiejtett mássalhangzó. 28. Ló oroszlán. 29. Fafajta (ék. h.). 31. ...a gyümölcs. 33. Balatoni üdülőhely. 35. ...mint a tavalyi kos. 36. Minden helyettesítő szó (ford.). 38. Lop. 39. Iratkapocs. 40. S-sel a végén egyház. 42. ULU. 43. Római pénz. 44. A gumikerék is teszi. 46. Német viszonyító. 47. Szállító eszköz (eredeti írással). 49. Vidék az NSZK-ban (fon.). 50. Keleti méltóság. 52. Francia festő. 53. Finom ital. 55. Német nyolc. 56. Becézett férfinév. 57. Fejdzs. 58. Régi társadalombiztosítási intézmény. 59. Üdítő ital. 60. A jég teszi.

Függőleges: 1. Családnév. 2. Valaki cipelt. 3. A kerékpár

része (névelővel, ford.). 4. Kévert Tab. 5. Intézmény névből. 6. A függőleges 8. páratlanjai. 7 S... bors. 8. Kislétszámú politikai csoport. 9. Minek... majd bele? 10. Kerékalakú (ford.). 11. Francia gyapjú. 14. Német nép. 17. Valóságos körülmény. 18. Étkész (ford.). 21. Kelt tézsa. 22. Operából ismert királyné. 25. Francia fa. 26. Császár. 28. Fém. 30. Érc (ford.). 31. Szólas is van ilyen. 32. ...szalma. 34. Lásd vízszintes 59. (eredeti írással). 35. Afrikai állam. 36. A Földön található 37 I R G I 40 Bevon valamit. 41. Német új (ford.). 44. Young híres filmsztár keresztnéve. 45. Illatsz. 47. Nyugati kommunista párt titkára. 48. Afrikai kikötőből való. 49. Katonai motorosnak elnevezése. 51. Hazába. 52. Angol generális volt. 54. Lásd vízszintes 60.

— Bánhidí —

Beküldési határidő: március 5.

Előző számunkban közölt keresztrejtvény helyes megfejtése: vízszintes 1. Ellepik a földet sűrű tergetéggel. Függőleges 10. A folyóvizet megkötik. 36. hideggel.

Könyvjutalmat nyertek: Kovács Andor Agnes (Budapest), Simon Margit (Sopron), Tilhul Irén (Kiskörös), Tóth Gyula (Budapest) és Vizi Károlyné (Mátészalka).

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postások Szakszervezetének lapja
Szerkesztő: a Szerkesztő Bizottság
Feladós szerkesztő: ROHONYI ISTVÁN
Szerkesztőség: 1144 Budapest XIV. Cházár András u. 13.
Telefon: 428-777
Kiadja: a Népszava Lapkiadó Vállalat
1964 Budapest VII. Rákóczi út 54.
Telefon: 224-815
A kiadásért felel: GÁBOR MÁRTON igazgató
Szilka Lapnyomda Budapest